✝ Cu Dumnezeu înainte!

MIŞCAREA

Anul 1 ● Nr. 5 ● decembrie 1992 ● Preţ: 40 lei

P. 198-162

DIN SUMAR:

FILOCALIA -
a 3-a ediţie
❖ *Pagina 4* ❖

Petre Ţuţea - Un an de la dispariţie
❖ *Pagina 5* ❖

Scrisoare deschisă D-lui Corneliu Coposu
❖ *Pagina 6* ❖

New Age
- George Roncea
❖ *Pagina 3* ❖

Tineri îngenunchiaţi
- Ştefan Doru Dăncuş
❖ *Pagina 3* ❖

EROII

S-au dus. Am rămas noi. Aţi rămas voi. Au trecut trei ani. A fost o lumină între două epoci, între două grote. Între două sisteme murdare. De primul am scăpat. De al doilea vom scăpa.

Avem Lumina. Lumina care ne înfioară. Şi vom continua până la capăt. NOI VREM! Şi vom reuşi. Căci nu suntem singuri, sunt şi ei. Şi mai presus de ei şi de noi - DUMNEZEU!

COLIND CERESC

RADU GYR

Cerul şi-a deschis soborul
--Lerui, Doamne, Ler--
au pornit cu pluguşorul
îngerii prin cer.

Merg cu pluguri de oglindă
şi de giuvaer,
toţi luceferii colindă
-- Lerui, Doamne, Ler--

Vântul suflă cu lumină
-- Lerui, Doamne, Ler--
în buhai de lună plină
legănat în ger.

Patru heruvimi cu glugă
albă de oier
sub fereşti colinde 'ndrugă,
-- Lerui, Doamne, Ler--

N'au venit cu grâu la poartă,
ci au rupt din ger
stele mari ca să le'mpartă,
-- Lerui, Doamne, Ler--

Numai tu aştepţi în tindă,
-- Lerui, Doamne, Ler--
suflete ce n'ai colindă
şi nu ştii Prier.

Nici un cântec alb nu vine
fâlfâind mister,
cu o stea şi pentru tine,
-- Lerui, Doamne, Ler--

Care Europă?

ILIE BĂDESCU

Sfârşitul de veac şi de mileniu pune capăt uneia dintre cele mai grozave agresiuni dintre cele care s-au exercitat în curgerea a douăzeci de secole împotriva Neamului Românesc. Cumplita deflagraţie a forţelor destrămării a ţintit puterile neamului, limba română şi cultura română. Neamul întreg a fost lovit în elitele lui, în cultura lui, în credinţa lui, în organizările lui.

Cu elitele suprimate, cu ţărănimea batjocorită, azvârlită în puşcării şi în ghetto-ul colhozurilor, cu o clasă muncitoare căreia nu i-a rămas ca alternativă la promisiunea perfidă a imperiului proletar decât abandonul, cu un tineret condus de ghizi mincinoşi pe drumurile rătăcirii şi ale pustiei sufleteşti, cu feminitatea de două ori ultragiată, cu mamele silite să nască spre a îngroşa armata proletară a cuceririi unei cetăţi situate nicăieri, cu lucrătoarele înregimentate în fabricile proletarizate ale istovirii, cu asemenea realităţi Neamul părea a fi destinat unei înfrângeri grabnice şi definitive.

Nici n-a trecut bine primejdia mare când, iată, batalioanele regrupate ale Agresorului elaborează o a doua strategie a rătăcirii naţionale. Alte mituri şi alte promisiuni mincinoase cad peste capetele noastre. "Elitele" risipirii şi ale agresiunii antiromâneşti care au propagat ieri mitul Moscovei ca cetate salvatoare, propagă astăzi un alt mit al rătăcirii şi al adormirii noastre, mitul unei alte cetăţi "salvatoare" situate oriunde, nu însă între hotarele României.

Occidentul, această nouă ţară făgăduită mai ales tinerilor, are tehnologii înalte, are organizaţii universitar-academice, are biblioteci, are edituri, are parlament. Să aducem principiile lor vitale acasă la noi. Nu-i nici o greutate. Au făcut-o alaltăieri Şcoala Ardeleană şi Paşoptismul, au făcut-o generaţiile Junimii, ale lui Iorga, Pârvan, Gusti, Puşcariu etc., etc.

O puteţi face şi voi astăzi printr-o operă de Generaţie Nouă. **Cu condiţia de a vă păstra sufletul şi spiritul**. Tot ceea ce veţi lua de la Occident, să fie aşezat în slujba salvării şi mântuirii voastre. Prin pierderea sufletului şi a spiritului de neam veţi lucra la risipirea voastră şi, prin voi, a Neamului întreg. Nu vă lăsaţi mutaţi dintr-o amăgire în altă amăgire! Nu dovediţi că sunteţi copii ai Handicapului istoric, sub a cărui ameninţare a stat Ţara întreagă o jumătate de veac. Dovediţi tărie de suflet şi forţă spirituală. Neamul se poate salva prin tăria voastră sufletească, prin forţa spiritului vostru. Neamul este garantul salvării voastre ca generaţie. Nu întăriţi armatele proletariatelor externe ale Occidentului. Să nu repetăm greşeala generaţiei de ieri care a pariat pe mitul Moscovei salvatoare şi pe mincluna "revoluţiei" de eliberare mondială promovată de cei doi "părinţi" ai anticreştinismului mondial: Marx şi Engels. Dimpreună cu marii lor "apostoli": Lenin, Stalin şi Trotski. Ieri, mitul risipirii a îmbrăcat acea formă. Azi, mitul risipirii de neam este mult mai perfid, este un mit polimorf pervers, care ia şi chipul muzicii masificatoare, al cetăţii universale care vă este promisă într-o geografie incertă, a democraţiilor fără ţară, al drepturilor cernute dintr-un cer al utopiei şi ficţiunilor juridice de către falşii profeţi ai unei Europe noi, în care Răsăritului i se destinează condiţia coloniei. Nu în muzicile masificării voastre, care vă fură lucrul cel mai scump de pe lume: specificul vostru sufletesc inconfundabil, nu în mitul europenizării (cum să te europenizezi, când eşti deja european?), nu în literatura de mâna a doua venită din speluncile Occidentului, nu în visurile de emigrare şi în speranţele unui nou "Mesia" istoric, nu în consum ori în pseudocultura de videocasetă stă salvarea voastră şi, prin voi, a Neamului însuşi.

Salvarea voastră stă în munca încordată spre a muta spiritual tot Occidentul acesta computerizat şi chiar şi Orientul ezoteric la voi, întărind forţele neamului nostru. În redescoperirea valorilor noastre ca popor, ca familie şi ca Biserică, iată de unde vine şansa şi mântuirea voastră şi a noastră a tuturor. Aceasta-i calea adevăratei salvări. Nimeni nu se poate salva singur. Oricâtă strălucire ar avea mintea lui. Toţi ne putem salva în şi prin învăţătura salvatoare a Neamului întreg. O învăţătură pe care ne-au lăsat-o moştenire folclorul şi miturile noastre protocreştine. Ortodoxia noastră, marii noştri martiri de la dascălii Şcolii Ardelene, de la Brâncoveanu cel Sfânt la Maiorescu, Eminescu, Iorga, nu cel Sfânt la Nae Ionescu, Pârvan, M. Eliade, Mircea Vulcănescu, C. Noica, L. Blaga şi alţii şi alţii. Aceştia sunt adevăraţii voştri dascăli. De la ei veţi deprinde preceptele salvării.

Veniţi în Mişcarea Pentru România să le învăţăm împreună. Redescoperind solidaritatea de ţaţi împreună. Redescoperind solidaritatea de suflet şi de gândire nu veţi mai fi singuri. Veţi avea o casă a voastră în Casa cea mare şi înavea o casă a voastră în Casa cea mare şi înCă ameninţată a Neamului. Mergeţi fiecare pe cărările voastre, cuceriţi fiecare înălţimile la care năzuiţi şi geografiile spre care vă poartă ocaziile potrivite, de la Londra la Bombay, de la New York la Singapore, dar nu uitaţi, nu secătuiţi în adâncimile sufletului vostru, enigmatica chemare a Neamului din care vă trageţi. **Salvare există numai în această Adânc Tăinuită**

Chemare. Învăţaţi să o auziţi şi s-o ascultaţi. Veniţi în Mişcarea Pentru România să simţiţi împreună, să ascultaţi împreună, să vă încredinţaţi împreună din Vocea Tainică a Neamului. Aceasta este Biruinţa care încununează biruinţele. Aceasta este marea luptă care dă sens luptelor amănunţite, acesta este Triumful celui ce se vrea Om întreg la acest sfârşit de mileniu când au fost izvodite forţe pentru smulgerea popoarelor din rădăcinile lor spre a fi aruncate de-a valma în Deşertul Istoriei. Când ai cucerit o casă a ta, o credinţă a ta, o profesiune a ta, o performanţă a ta, eşti un mare soldat. Când ai cucerit o înălţime pentru tine pe marea Culme a Neamului, eşti un mare **învingător**. Neamurile sunt singurele Piscuri ale Lumii. De pe înălţimele lor se vede lumea în întregul ei. Vreţi să deveniţi cetăţeni ai Lumii? Cuceriţi înălţimile Neamului vostru. Altă cale nu există. Tot restul e minciună, deşertăciune şi perfidie. Credinţa voastră să fie înălţimea şi înălţarea Neamului vostru! Nu credeţi în cei ce vă promit înălţimi metafizice şi religioase cînd nu s-au arătat şi nu se arată în stare de iubire de neam. Aceştia abia de-şi ascund dispreţul şi chiar ura de Neam. Ei sunt întrupările anticristice ale veacului acesta.

Vocaţia, Vrednicia şi Gloria nu pot fi obţinute cu adevărat decât prin iubirea de neam.

Dumnezeul bunătăţii, al îndurării, Dumnezeul părintesc al iubirii coboară în lume prin Neamuri.

Profesiunea, iubirea, Gloria şi Credinţa, toate pot fi cucerite pe Calea Neamurilor.

"Ţineţi cu poporul de vreţi să nu rătăciţi" (S. Bărnuţiu). Nimic mai înalt nu s-a spus pe culmea veacului european care să poată întrece acest îndemn al marelui Dascăl al Ardealului nostru naţional şi naţionalist.

Veniţi în Mişcarea Pentru România, fiindcă numai uniţi veţi înfrânge timiditatea în faţa Marilor Sentimente, cum este şi acesta al iubirii pentru Neamul din care faceţi parte. Pe această timiditate mizează cei ce vor să vă îngenunchieze. Pe lipsa de curaj în faţa gândului românesc mizează cei ce vor aplecarea noastră, umilinţa noastră naţională. Numai fiind împreună veţi putea învăţa dezinvoltura iubirii şi a gândirii comune, a iubirii de ţară şi a gândirii în stilul neamului nostru. Fiind împreună n-o să vă fie teamă să spuneţi că teoriile lui Eminescu sunt geniale la acest sfârşit de mileniu. Fiind împreună veţi fi cuceriţi de măreţia culturii române la acest hotar al latinităţii europene. Fiind împreună veţi descoperi că omul fără dimensiune sacră este un biet animal.

De două sute de ani cineva se opinteşte în lume să extirpe din om simţirea de Dumnezeu şi gândul spre Dumnezeu, povăţuindu-ne că totul este materie, că religia nu este decât o cale deviată a plăcerilor interzise. Învăţaţi să recitiţi cultura lumii spre a vă învrednici de marea şi adevărata cucerire a minţii omeneşti, deprindeţi-vă a ocoli înfundăturile spre care vă povăţuiesc dascăli mincinoşi.

Mişcarea Pentru România nu-şi propune să vă izoleze de lume. Mişcarea Pentru România caută calea spre redescoperirea voastră prin Cucerirea spirituală a Europei. Nu e salvare când eşti cucerit de alţii, chiar când ei vin cu o mare idee. Salvarea vine când ai recucerit acea idee pentru tine. Nu e salvare chiar dacă Europa ar veni întreagă să ne cucerească. Salvare este când noi recucerim, cu spiritul, Europa. Cu atât mai îndoielnică este salvarea printr-o Europă a periferiilor,a suburbiilor ei. Ceea ce vine înspre noi astăzi în chip de Europa şi în nume european este adeseori doar o biată suburbie europeană. Nu vă lăsaţi ademeniţi de falsele ei străluciri. Adevărata Europă poate veni doar pe calea cuceriri ei cu puterea minţii voastre, a faptei voastre, a simţirii voastre. Europa adevărată este Europa naţiunilor. Aceasta este baza Europei ecumenice. Nu alta, Noi nu vă propunem un "spirit" iredentist într-o epocă prin excelenţă economică şi federalistă. Noi vrem doar să ştiţi că Europa cea adevărată este una a "patriilor", a "neamurilor", a "naţiunilor". Triunghiul care poate salva şi spori fiinţa în lume este acesta: **Lumea - Neamul - Dumnezeu**.

O Europă în care se încearcă distrugerea sau deformarea acestui triunghi este una falsă, este o Promisiune înşelătoare, o gravă minciună. Astăzi există două Europe, nu una singură. Noi credem în Europa neamurilor. Orice altă Europă este mincinoasă şi profund dăunătoare spiritului european. Calea spre noi este şi calea spre adevărata Europă. Cu fiecare generaţie se face proba că neamul n-a fost sterilizat, că n-a fost "transformat într-un hibrid, într-o corcitură nevrednică şi servilă..." (M. Eliade).

Mişcarea Pentru România îl cheamă pe toţi cei ce vor să facă proba vredniciei şi Adevărului Neamului Românesc, prin adevărul şi vrednicia unei generaţii. A Generaţiei Actuale.

1992-93: ECONOMIA ROMÂNEASCĂ LA RĂSCRUCE

Dr. Corneliu Dida

Avem Constituţie (democratică, firească), parlament, preşedinte, guvern şi administraţie locală, toate ieşite din scrutin popular. Libertăţile individuale sunt şi ele realitate. Cu democraţia stăm bine, s-ar zice. Din păcate, nu e chiar aşa. De ce? Pentru că viabilitatea unei democraţii ţine de soliditatea economică. De care noi suntem departe. Sărăcia compromite, sigur, cele făptuite în politic de trei ani încoace. Mai grav, ea pune în pericol însăşi stabilitatea şi integritatea ţării.

Economic stăm prost. Producţia scade: scade şi nivelul de viaţă; apoi avem deja un milion de şomeri.Dar acest bilanţ negativ, la o analiză mai atentă, conţine şi lucruri pozitive. Să ne întrebăm: a preluat dl.Văcăroiu o situaţie *mai rea* sau *mai bună*, decât preluase dl. Stolojan la vremea sa?După mineriada anti-Roman echilibrele macro-economice erau rupte: în plan financiar, fiscal, bugetar, comercial şi valutar. Finanţarea externă era blocată total sine die; sistemul energetic era în pragul prăbuşirii; întreprindere după întreprindere îşi înceta activitatea; se însămânţase numai un million de hectare cu grâu.

Ce şi-a propus dl.Stolojan? Să refacă echilibrele economice, să stăpânească inflaţia şi să stabilizeze producţia ("opţiunea zero"). Pe scurt, să echilibreze consumul de producţie reală şi să continue reforma la un nivel suportabil. El a realizat câte ceva din toate acestea, dar şi ceva în plus: a instituit unele mecanisme economice - discutate şi discutabile - dar care funcţionează, încă, cu rezultate palpabile.

Astfel, preţul mărfurilor, al serviciilor, al muncii (salariile), al creditului (dobânda) şi al monedei naţionale (cursul leu/dolar) au căpătat un plus de coerenţă. Sistemul de stimulare a exportului (Eximbank, dobânzile preferenţiale etc.) a dat rezultate: exportul a crescut cu 25%. Încât, după mult hulita "confiscare" a valutei (600 mil. de dolari în noiembrie 1991) exportatorii români aveau în octombrie 1992 peste un miliard de dolari, numai în băncile din ţară! Inflaţia a scăzut de la 14% lunar în primul trimestru, la numai 5,6 % lunar în trimestrul trei. Pentru prima dată după revoluţie, pentru trei luni la rând - iulie, august, septembrie -producţia industrială creşte, iar balanţa comercială deţine poziţia pe acelaşi interval.

Totuşi, românul trăieşte astăzi mai rău ca în urmă cu un an.Dar acesta a fost preţul pentru premizele economice de azi mai favorabile ca cele de acum un an! Şi dacă la aceasta adăugăm detensionarea socială şi politică din 1992, este clar că dl.Văcăroiu a moştenit o situaţie mai bună decât moştenise Stolojan la vremea sa. Şi încă ceva. Între timp Iugoslavia e măcinată de război. Cehoslovaicia se dezmembrează, Rusia e minată de conflicte locale şi de o gravă criză constituţională, iar Bulgaria, unde strategia UFD - copiată la noi de Convenţie - a eşuat, se află în criză de guvern şi în prag de alegeri anticipate.

Rememorând toate acestea, stăm noi chiar atât de catastrofic, cum o tot susţine stânga?! Poate da, dar poate nu! Important este: ce va face acum dl Văcăroiu cu acest mic "capital", totuşi pozitiv? Îl va folosi şi dezvolta? *Ne temem că nu!* În primul rând pentru că acest guvern - aşa cum a fost el alcătuit - este un guvern de "iarnă"; cu bătaie scurtă, deci. Chiar să vrea, el nu are vreme să profite de cele moştenite.Dar are vreme berechet să strice rapid bruma de bine acumulat. Acest guvern ilustrează câteva tare majore ale vieţii de partide. Lipsit de personalităţi politice autentice, FDSN - ca şi Convenţia, de altfel, nu a reuşit să convingă pătura de oameni cu pregătire de vârf în economie, finanţe sau management să i se alăture masiv. Sau poate n-a vrut, de teamă să nu devină cu totul altceva! Tehnicienii de valoare preferă deocamdată "neutralitatea politică". Care, ca odinioară carnetul de partid, se dovedeşte azi un veritabil passe-partout, când este vorba de a pătrunde în guvern. De aici însă rezultă o dependenţă politică totală a actualei echipe Văcăroiu de stăpânul de la Cotroceni...

Iată de ce actualul guvern prefigurează o guvernare în doi timpi. Într-un prim tempo, el îşi propune să treacă iarna şi să facă bugetul pentru '93. Dacă însă nu i se întâmplă "nimic" pe acest parcurs, prin martie - după anunţata plenară FDSN din februarie, deci - dl Văcăroiu va reveni în parlament cu un program pe termen lung. Aprobarea acestui program - credem noi - va impune, automat şi minimal, o serioasă remaniere.Încât, din primăvară încolo vom avea tot un guvern Văcăroiu, dar "într-o nouă prezentare". *Mult mai la stânga!* Şi iată de ce:

Sistemul comunist a suferit trei mari loviturî. Prima, la 22 decembrie, când aparatul politic i-a fost înlăturat. A doua, în 1990, când sistemul planificării centrale a fost distrus şi el. Ambele loviturî însă au fost demolatoare, de unde şi haosul ce le-a urmat. Şi, subsecvent, regretul, nostalgia (populare) ce au hrănit succesul stângii.

Dar a treia lovitură, sistemul economic comunist a primit-o în cursul guvernării Stolojan. O lovitură mult mai gravă şi mult mai subtilă, ignorată din păcate de o opoziţie de veleitari şi gogomani. Această lovitură are un nume: cursul de schimb valutar unic, de piaţă, fie el şi limitat.După noiembrie 1991, când a fost decis cu hotărâre, şi mai ales după mai '92, când acest curs a devenit şi efectiv, pluralismul de cursuri care caracteriza totalitarismul economic comunist a fost suprimat! Această a treia lovitură însă, este *prima lovitură constructivă.* Infinit mai gravă, pentru că ea a introdus ceva în loc: *un sistem de referinţă obiectiv într-un haos economic.* Se obţine astfel un mecanism de piaţă (fie el şi imperfect) care permite două lucruri extrem de importante: măsurarea eficienţei economice şi - doi, redistribuirea valutei venită în ţară prin exporturi, pe baza capacităţii de plată efectivă a agenţilor economici amatori, de dolari! Când cursul este unic, banii se numără corect, iar ineficienţa devine transparentă! Că e vorba de întreprinderi, că e vorba de ramuri întregi, că e vorba de manageri! Abia aşa, mult-clamata "restructurare economică", sub guvernarea Roman, capătă o bază reală şi un criteriu obiectiv. Abia aşa, mult-clamata înlăturare a "structurilor comuniste" - vezi "alianţo-civismul" încetează să mai fie un slogan!

Încât, judecata de valoare dar şi judecata privitor la adevăratele intenţii ale guvernării Văcăroiu, îşi găsesc criteriul imbatabil tocmai în poziţia noului premier faţă de instituţia cursului valutar interbancar.Va fi el menţinut - cursul ca instituţie - reforma va merge înainte spre condiţia capitalistă - economic vorbind - a economiei româneşti de mâine. Va fi el înlocuit cu un nou soi de "pluralism de cursuri", vom fi făcut un mare pas spre ceea ce ... am fost!

Sunt indicii însă că vom merge spre a doua variantă. Astfel, noul ministru al sănătăţii a cerut (vezi Ev. Zilei) "un curs valutar preferenţial pentru importul de medicamente". Apoi, politica Băncii Naţionale este aspru criticată. De ce? Tocmai pentru curs! Înlocuirea d-lui Mugur Isărescu, despre care se vorbeşte, ar putea fi tocmai semnalul unei drastice schimbări de strategie. Dar mai e ceva. Guvernul Văcăroiu încă nu se vede! Un singur lucru a făcut: recenta indexare. Menită, chipurile, să uşureze situaţia salariaţilor şi pensionarilor, recenta indexare va accentua inflaţia. Cumulat, pentru noiembrie şi decembrie, se preliminâ deja o inflaţie de 27 %; adică de 13,5 % lunar; cam cât a avut în trimestrul I, când o "luase dl Stolojan la prelucrat"! Prin urmare, într-o singură lună am început să pierdem din bruma de bine! Deprecierea internă a leului, însă, se va traduce curând-curând la cursul interbancar, care va urca dolarul spre 500, 550 de lei! Pe această bază, în primul trimestru din '93 vom avea din nou de absorbit un dolar *mai scump*, în costuri şi preţuri! Şi ce va face dl Văcăroiu?! O nouă indexare?! De ce - pentru a închide un nou ciclu infernal?! O scăpare a cursului din mână şi un nou ciclu inflaţionist, ne temem, ar putea fi tocmai justificarea - citeşte, pretextul - unei schimbări de strategie pe care ne-o va propune dl Văcăroiu (sau vreun alt executant) pentru următorii patru ani în parlament, la primăvară! Aproape sigur, prima victimă a noii situaţii create va fi instituţia cursului valutar de piaţă! În locul lui ne vom trezi cu "un curs îngheţat" şi cu o pluralitate de cursuri satelite, "justificate toate pe deplin" - că va fi vorba de medicamente, de soia, de furaje, de câte şi mai câte! În demagogii nu ne întrece nimeni! În locul noului hap provocat de inflaţie, ni se va propune ce? U sistem economic "bi-sectorial", pe mod chinez, cum recomandă Congresul rus la Kremlin, de pe acum? Adică un sistem cu economie de stat şi una privată, mergând para lel? Aici să fie explicaţia siguranţei d-lui Ver care, revenit recent de la Pekin, declara că "această reformă e greşită"? Poate. Şi poate că sistemul chinez nici nu-i chiar atât de rău! Acol el lucrează bine, nu-i aşa? Poate. Numai că acolo există şi partidul comunist şi structurile centrale şi planul; desigur toate, pentru... "sec torul de stat". Pentru sectorul privat, în plin avânt acum în China, există acolo lucruri imposibile la noi: zecile de miliarde de dolari ai băncilor chinezeşti din Taiwan, Hong-Kong Singapore şi SUA care se străduiesc, cu des succes, să împingă China spre capitalism Modelul chinezesc actual - aplicat la noi - n-ar aduce decât cele "necesare" sectorului de stat partidul şi planul. Mulţam, le-am mai avut...

Încât, până la o clarificare de nouă strategie, noi deplângem două lucruri: incapacitatea actualei opoziţii să priceapă pe ce lume se află şi sărăcia care, iată - generează sărăcie!

Cât despre democraţie - ne place, nu ne place - soarta ei se leagă tot de bani şi de mânuirea lor...

"Tineret rătăcit..."

Valeriu C. Neştian

O spun - azi ca şi ieri - oameni "sobri" şi "cuminţi", de-o anume celebritate comunistă şi politicianistă: la diverse ocazii; cu concluzii - observă dumnealor şi recunoaştem şi noi - triste. Triste - zic respectivele feţe roşii-trandafirii-galbene - din cauză că un număr relativ mare de tineri, în loc "să-şi vadă de carte" s-au avântat într-o "anume politică". Triste - accentuăm noi - din pricină că unii dintre aceştia au trebuit să-şi jertfească viaţa, şi ieri, şi alaltăieri, împotriva duşmanilor Neamului şi ai creştinătăţii. Iar alţii s-au văzut siliţi să-şi ia lumea-n cap, plecând unde-or vedea cu ochii.

Cele constatate, socot dumnealor, sînt de natură a ne pune serios pe gânduri. Şi noi tot aşa socotim, tor ca rezultat al meditaţiilor lor "serioase", domnii tovarăşi explică sursa răului: "Nişte <<extremişti>> i-au abătut pe tineri de la rosturile lor şi i-au pus sub influenţa politicii"

Ei bine, dacă e vorba de distragere a vîrstei de aur de la menirea ei principală, apoi răul se datoreşte unui număr hăt mare de ignoranţi, pe care parcă o plază rea a culturii noastre înadins i-a băgat prin învăţământ, pentru a inspira noilor generaţii dezgust în ceea ce priveşte instrucţia şi educaţia proprie. Şi provocând - direct ori indirect - criza moral-spirituală, politică, socială, economică, neadaptările profesionale şi familiale, în viaţa tineretului, cu repercursiuni într-adevăr dramatice.

Să privim chestiunea mai de-aproape şi precis.

Ignoranţa aparţine în realitate acestor domni şi tovarăşi. Ei nu-şi dau seama că nevârstnicii - evident, cei mai buni dintre aceştia - sînt plini de Platon, din care-şi rezervă prioritar intuiţia. Slova moartă o lasă, cu generozitate, altora. Criza actuală a învăţământului e urmarea firească a faptului că în sanctuarul şcolii au pătruns puzderie de doctori ai mucegaiului din rafturile bibliotecilor bolşevice, lipsiţi de intuiţie şi de simţul realului. Şi înainte de decembrie 1989, şi după. Ignoranţi, oricât s-au căsnit să dobândească "cunoştinţe, priceperi şi deprinderi". Apoi, la rândul lor, i-au chinuit pe tineri. I-au chinuit decenii de-a rândul. Au voit să îmbecilizeze sufletele tinere, pentru ca distrugând elita intelectuală şi morală a ţării, to solul de pescuitori în ape tulburi să găsească sat fără câini. Şi să se poată astfel plimba în voie.

Din cauza acestor pseudodocţi, pe mîinile cărora au încăput destinele educaţiei şi culturii româneşti, transformând mediocrităţile în genii şi elu cubraţiile stângiste în capodopere, au fost înăbuşite sau deturnate puter ile creatoare ale naţiunii noastre. Nu e oare semnificativ că figuri dintre cele mai reprezentative ale spiritualităţii şi culturii româneşti au pierit pe lagăre şi închisori, au luat drumul pribegiei sau, în prezent, sînt în carte uare puse la index?

Ei bine, majoritatea tinerilor studioşi de astăzi - spre cinstea lor - nu doresc să mai rabde ticăloşia antiromânească şi atee ce i se pregăteşte. Timpul nu mai are zăbavă... Ne întrebăm, totuşi, de unde au împrumutat partizanii înfocaţi - de prin licee şi facultăţi - ai apolitismului tineretului ateu zel "apolitic" (a se citi: neocomunist, internaţionalist, politicianist)? Poate că ei se gândesc la sfîrşitul lui Socrate care, deşi nevinovat, primeşte să moară spre a se supune... legilor. Corect, dar atunci când ai de-a face cu legile celor fără de lege?

Aproape toată lumea avizată ştie că orice act/gest social are şi o semnificaţie politică: măcar în sensul sugerării unei critici sau apologetici a instituţiilor Puterii. Şi că, de fapt, nu există diferenţe importante între actele cu intenţie politică şi cele cu consecinţe politice. Actualmente foarte mulţi oameni de bună credinţă, unii şi "de bine", cer osândirea celor ce pradă avutul patriei. Dar ce e mai scump decât avutul spiritual al Neamului? Oare cea mai grea sancţiune morală nu li se cuvine tocmai "jefuitorilor" de adevăr, de dreptate, de libertate, de istorie?

Cu adevărat, combatanţii întru onoare "stau ascunşi în umbră" umbra pe care le-o impune modestia, simplitatea, profunzimea augerului înţelept şi a faptei bine gândite, pornite din conştiinţa limpede că individul înseamnă puţin faţă de comunitatea naţională, iar aceasta faţă de Dumnezeu, iar tinerii ştiu că aceştia nu-i pot duce la "rătăcire".

Ci la biruinţă.

Comunicate M.P.R. **Bucureşti, 6 decembrie 1992**

COMUNICAT

Consiliul Naţional al **MPR** s-a întrunit în data de 06.12.1992 pentru a analiza activitatea **Mişcării** la un an de la înfiinţare şi pentru formularea direcţiilor viitoare de acţiune.

La lucrări au asistat şi aderenţi din afara Consiliului Naţional.

Consiliul Naţional a apreciat ca **satisfăcătoare** prezenţa **MPR** în alegerile generale din 27 septembrie a.c.

Acest calificativ a fost acordat ţinându-se seama de marile dificultăţi materiale întâmpinate precum şi de anvergura atacurilor îndreptate împotriva MPR de către forţe cu un potenţial mult superior.

În pofida acestor dificultăţi, mesajul **MPR** a fost răspândit, ceea ce a constituit principalul obiectiv al **Mişcării** în campania electorală.

S-a apreciat ca ***nesatisfăcător*** nivelul de pregătire politică. La fel, disciplina. O consecinţă gravă a acestei situaţii a fost ineficienţa structurilor organizatorice interne.

Aceasta s-a datorat atât lipsei de preocupare şi incapacităţii unor aderenţi dar şi toleranţei exagerate a Şefului Mişcării, care nu a sancţionat la timp şi cu severitatea cuvenită numeroasele abateri şi greşeli înregistrate în activitatea curentă.

Consiliului Naţional a aprobat fără rezerve excluderea din **MPR** a lui Aoşan Gabriel, Timoceanu Gabriel, Cristina Iatan, Culiţă Chis, Alexandru Dincă şi Anca Gaman, considerând aceste excluderi ca un bun început al acţiunii de întărire a disciplinei interne şi un exemplu pentru întreaga **Mişcare.**

Cei excluşi vor putea în viitor, în urma unei activităţi seriose în sprijinul Mişcării, să se reintegreze în cadrul **MPR.**

După o analiză a situaţiei locale, Uniunile Timiş şi Maramureş vor fi reorganizate.

Şeful Mişcării a primit un vot unanim de încredere din partea Consiliului Naţional, care a hotărât ca în viitor să se acţioneze în aşa fel încât să fie eliminate orice manifestări de neseriozitate politică şi indisciplină.

Participanţii la întrunirea Consiliului Naţional îi vor informa direct pe toţi aderenţii cu privire la aspectele concrete discutate.

Consiliul Naţional a întărit susţinerea în continuare a liniei politice a **MPR**: Ideea Naţională în cadru democratic. Statutul, Programul şi Regulamentul Interior sunt şi rămân în vigoare.

Activitatea viitoare va trebui aşezată mai apăsat pe o linie educaţională, formativă, pentru întărirea spiritului de responsabilitate politică, fără concesii şi fără sentimentalisme.

Până la 15 ianuarie 1993 grupurile Mişcării intră în concediu politic. Aderenţii vor medita în acest răstimp la activitatea de până acum a **Mişcării** cât şi la gradul de implicare personală în această activitate. Şefii Grupurilor vor prezenta proiecte concrete pentru anul următor.

Imediat după sărbătorirea zilei de 15 ianuarie Consiliul Naţional se va întruni şi va adopta programul general de acţiune pentru anul 1993.

Mişcarea Pentru Romînia
- Consiliul Naţional

Tineri îngenunchiaţi

S-au dărâmat toate cetăţile de vis pe care le-am construit în '89, prieteni.

În ţara condusă de analfabeţi în politică, a fi tînăr e o îndrăzneală scump plătită căci, iată, tinerii sunt daţi afară din toate SC-urile şi SA-urile patriei în folosul angajaţilor cu vechime în muncă, tinerii sunt obstrucţionaţi în fiecare zi de reţelele birocratice cărora marele birocrat al naţiunii, I. Iliescu, le asigură spatele, tinerii nu pot întemeia o familie pentru că n-au bani, tinerii fac greva foamei în Piaţa Universităţii şi sunt luaţi cu asalt de "mineri", tinerii se înscriu în *Mişcarea Pentru România* şi sunt urmăriţi discret de SRI, tinerii pot face multe şi uşile li se trântesc în nas!

În mijlocul vuietului social, tinerii care scriu sunt încă pe baricade. Vrem să vă spunem, domnilor mari scriitori care nu simţiţi vidul cultural din spatele vostru, următoarele: ne-am săturat de edituriile voastre, de "atelierele literare" în care ne blamaţi cu nonşalanţă, de cercurile literare şi uniunea scriitorilor voştri. Ne vom scoate cărţile cum vom putea, dar nu vom plăti niciodată tribut (a se citi timbru literar) pentru a ajuta financiar o instituţie ce nu ne aparţine şi nu ne reprezintă. Nu vom mai apela la revistele voastre literare în care vă publicaţi reciproc "literatura de sertar".

Avem de spus multe. Le vom spune.

Ne-am săturat de tranziţiile culturale care n-au generat decât tarabe pline cu presă de scandal şi cărţi sexy.

Chemăm tinerii la o masă rotundă a valorilor tinere. Să ne pregătim împreună pentru Marea Confruntare.

ŞTEFAN DORU DĂNCUŞ

N. R.: Text apărut în publicaţia EXOD, noiembrie 1992, Sibiu.

Puncte de vedere

Restaurarea patriotismului

Apatia politică a tineretului, ca şi repulsia alergică pentru ideea de patriotism au atins cote îngrijorătoare astăzi. Patriotismul e asociat cu o mândrie proletară revoluţionară iar asta din păcate nici nu ne mai poate alarma, căci am devenit imuni la orice semnal de alarmă. Pentru cvasitotalitatea tinerilor, patriotismul nu e decât un fel de rudiment atavic şi inert.

Într-un astfel de climat social profund ostil ne putem însă căli sentimentele şi, după ce ne vom fi decantat toate rezervele şi îndoielile, el poate chiar germina în patriotism de o altă natură, un patriotism autentic, căruia suferinţa să nu-i poată lua din vigoare şi prospeţime. Când realitatea sensibilă respinge cu putere şi dizolvă afectele funciare patriotismul conţine ceva neaşteptat şi reprezintă chiar o surpriză. El este însă o opţiune genuină şi cu siguranţă întemeiată pe un teren care rezistă evidenţei imediate şi palpabile.

Dacă vom căuta temeiul patriotismului, în absenţa unei aşa-zise "superiorităţi rasiale" aparente, sau a unui avans tehnologic şi economic faţă de ţările din jur, vom întâlni inevitabil **creştinismul**, care în ciuda spiritului său universalist critică şi condamnă ideea de venetic, inspirând o iubire simbiotică de moşie, dincolo de orice circumstanţe. Numai în măsura în care sunt creştin îmi pot iubi ţara, acest concept abstract, adică mi-o pot reprezenta ca pe un dat, ca o pecete lăuntrică şi pot înţelege că eu şi ţara sântem făcuţi unul pentru celălalt.

Dacă deci pentru a-ţi iubi ţara trebui să iubeşti pe Dumnezeu, atunci cunoscând că poporul nostru are vocaţie creştină, putem spera într-o renaştere miraculoasă, la scară naţională, a patriotismului românesc. Această adâncă transformare, deşi oricând posibilă, nu se poate realiza fără un pretext, fără un şoc care să înfrângă inerţia şi acest semnat ar putea fi apariţia unui lider veritabil pe scena politică.

Oricâtă dreptate şi bună credinţă ar avea ei, în gerontocraţii rigizi ai PNŢCD nu se poate regăsi un număr destul de important de alegători, ca de astfel nici în "intelectualii" distanţi şi foarte diferiţi de electorat ai PAC.

Nu e nici o îndoială că acel lider catalizator nu poate fi Emil Constantinescu, şi cea mai bună dovadă e că nici nu este, deşi a avut prilejul să fie.

S-a insistat un timp pe ideea naivă că dacă ar fi acceptat candidatura, d-nul Coposu ar fi învins în alegerile prezidenţiale, ceea ce este cu totul fals. Cu tot trecutul său exemplar şi caracterul său senioriał, opţiunea pentru d-nul Coposu, deşi corectă, presupune un efort de imaginaţie, chiar cu nuanţe mistice, care nu poate fi pretins maselor.

Nici chiar dl. Pleşu nu ar fi putut fi liderul aşteptat, pentru că dânsul practică un soi de patriotism rezervat, de mică intensitate care seamănă mai mult cu o resemnare prudentă. Nu poţi fi patriot rezervat, aşa cum nu poţi fi creştin rezervat, ci doar cu toată inima ta, cu tot sufletul tău şi cu tot cugetul tău (Mat. 22-37). Aici nu încape măsură. **Aceasta este marea şi cea dintâi poruncă** (Mat. 22-37).

O schimbare în România, oricât de necesară şi firească, nu se poate realiza în absenţa unui lider, care să întruchipeze ideea de patriotism. Singurul care mai poate fi luat în calcul şi cel mai îndreptăţit rămîne M.S. Regele, în ciuda popularităţii Sale relativ reduse la această oră. Regele nostru este, slavă Domnului, un patriot ca şi un bun creştin, lucru care nu s-ar putea spune nici în glumă despre d-nul Iliescu.

Soluţia ieşirii din actuala criză de lideri nu poate fi decât lupta pentru impunerea personalităţii, de astfel charismatice, a Regelui Mihai, ca singur posibil restaurator al patriotismului. Restaurarea patriotismului şi restaurarea monarhiei sunt de aceea într-un strâns raport de congenialitate şi, din nefericire, la fel de abstracte. Ceea ce nu ne poate împiedica să le aşteptăm, cu nădejdea lui Dumnezeu. A rămas, poate, singurul nostru atu.

CĂLIN POPESCU,
student.

New Age

Cu dragoste, prietenilor mei rockeri, metalişti, depeşari etc.

GEORGE RONCEA

Prietenul meu Marius m-a rugat să scriu cîte ceva despre New Age. Am promis că - da, am să scriu - şi iată, s-au scurs cîteva nopţi de cînd tot pritocesc în mijlocul unui morman de materiale privind New Age-ul ăsta, şi degeaba...

Tînărul cetăţean este cu siguranţa mai interesat, zic eu, de Guns,n Roses, de Sex Pistols sau numai de sex fără pistoale, de zodiace şi oracole, de chestii tari cu handicapaţii parlamentari, de staruri şi ţoale sau despre cum să devii cel mai tare-n parcare; totodată mai ştiu că sunt preferate definiţiile lapidare, concise.

În acest spirit, de la început ţin să vă informez: subiectul acestui articol - **"New Age"** - este un rahat. Aici ar trebui să pun punct şi să vă recomand o lungă listă de lucrări pentru a scăpa de chestiunea asta. De asemenea v-aş îndemna a căuta mărturiile unor foşti deţinuţi politici despre "experimentul" **Piteşti**. Părerea mea este că reeducarea experimentată pe români ca nicăieri în lume exprimă una dintre finalităţile **New Age**-ului.

Am început-o cam abrupt şi în continuare tot abrupt vă recomand: dacă nu aveţi tangenţe cu viaţa creştină lăsaţi baltă articolul ăsta şi duceţi-vă mai bine la o discotecă ori citiţi Kafka.

Revenind, Goethe, pare-mi-se spunea că substratul oricărui război este religios şi cum discuţia asupra **New Age**-ului are ca obiect un curent de factură religioasă, vrând-nevrând, apare şi războiul.

New Age este un generic al unui conglomerat bizar şi eclectic în aparenţă. Înseamnă **Noua Eră**. Mai înseamnă şi **Era Vărsătorului**, **Era Păcii** sau **Epoca de Aur**. În aceeaşi familie de termeni mai figurează şi titluri ca **Noua Ordine Mondială** şi **Omul Nou** folosite printre alţii de George Bush dar şi de Nicolae Ceauşescu. Alăturarea celor doi foşti preşedinţi nu este întâmplătoare. Pentru **New Age** nu a existat "Cortina de Fier". De exemplu **New World Order College**, ce are ca scop pregătirea viitorilor lideri ai **Guvernului Unic Mondial**, a fost înfiinţat în 1982 de Armand Hammer, evreu naturalizat în America, patron al trustului **Occidental Petroleum** şi bun prieten al lui Brejnev. Recent la moartea sa lumea a "descoperit" că era şi mai bun prieten al K.G.B.-ului pe care îl servea din 1921 (da, aţi citit bine, din 1921). Raisa Gorbaciov, de exemplu, a predat la acest finuţ colegiu.

Doctrina **New Age** îşi are rădăcinile atât în gnozele antichităţii, cât şi în filosofia budistă, adăugându-se câte ceva din astrologie, şamanism, spiritism, arianism, teosofie, ocultism, într-un cuvânt, un talmeş balmeş. Trăsătura comună ar fi relativismul metafizic şi moral. Astfel, în esenţă nu ar fi, după ei, nimic absolut nici deasupra lumii sau a omului, nici în lume sau în om şi nici în jurul lumii sau al omului. După ei Hristos este un om ceva mai deştept, eventual un iniţiat de tip masonic, omul e bun de la natură, nu de la Dumnezeu; el poate fi eventual reeducat pentru a-l aduce pe "calea cea bună".

CONCEPTUL DE FIINŢĂ nu-şi are locul în doctrina **New Age**, omul şi drepturile omului devin o nouă filosofie, ba chiar religie, **metanoia**, adică transformarea insului prin har este respinsă "ştiinţific", escatologia sau sfârşitul lumii şi Judecata ca şi mântuirea sunt "nevalabile", Duhul Sfânt şi harul lui Hristos sunt "vorbe". În schimb, **Noua Eră** e cu de toate: democraţie, societate fără clase, ecumenism pacifist, orânduire economică mondială, stabilitate unică, planetară. Fireşte că pe undeva la mijloc vor fi şi "Iluminaţii" ce vor avea obositoarea misiune de a ne conduce pe căile "luminii", evident.

Ordinul Iluminaţilor exista de pe la 1700, finanţat de casa Rothschild. Ritul Palladin al Iluminaţilor zice printre altele şi d-astea: "Lucifer, Zeul Luminii, luptă împotriva lui Adonai, zeul Bibliei; da, Lucifer e DUMNEZEU!" Iluminaţii fac parte din înalta masonerie alături de **B'nai Brith** (Fiii Alianţei), în care casa Rothschilzilor deţine un loc privilegiat. Karl Marx (Mordenchai) era şi el un mic pitic la secta cu pricina, şi încă cu ambiţii poetice şi versuri de genul "visul meu este să trag după mine Omenirea în iad".

Este un întreg balamuc manualul de istorie atâta timp cât se tolerează falsurile prin omisiune. Orwell prefigurează o societate tipică "Noii Ere" în ***"1984"***, unde istoria este scrisă şi rescrisă de "stăpînire".

Aştept şi eu să văd cartea aceea de istorie pentru şcoală unde să afli, în sfârşit, că istoria României, de exemplu, a stat la cheremul a doi pederaşti masoni ce ne-au dat pe mâna unui schizoid pentru că pe atunci "Ex oriente lux" (lumina vine de la răsărit), că aşa aflaseră ei la Lojă. Unde mai aflau ei multe, că Adam ar fi fost primul mason, că Dumnezeu e de fapt Marele Arhitect al Universului, că oamenii şi popoarele sunt doar instrumente la cheremul unor anume "aleşi" etc. Aş vrea să aflu şi eu dintr-un manual cum s-a făcut ca "dumnezeiasca" Afacere şi "prea-cuviosul" Ban să covârşească minţile oamenilor, cum de-a ajuns omenirea să aibă drept "templu" Bordelul, cum de se confundă demagogia cu democraţia, cum de-a ajuns pământul ăsta, lăsat curat de Dumnezeu, un smârc putregăit de viermuiala otrăvită a perverşilor şi homosexualilor schizoizi, cum de-au ajuns curvele staruri adorate de hoarde de fani isterizaţi şi spălaţi pe cerebel. Cum se face că hoţii şi excrocii ţin în păstrare banul obştesc, cum de-a ajuns desfrâul şi sodomia să fie subiecte mondene şi neamuri întregi la cheremul unor demenţi.

În toate şi tot regăsim tactica agresiunii asupra Fiinţei Omeneşti şi Dumnezeieşti.

Cred că e important de ştiut că templul Banului are înscrise semne masonice, că muzica rock e un amalgam de semne şi sonorităţi satanice, că *"Simpathy for the Devil"* a lui *Rolling Stones* este imnul templelor *Luciferice* întemeiate de *Alice Bailey* (precursoare venerată a New Age-ului.)

Sânge, moarte, ură, lanţuri şi pucioasă, belzebuth şi **"fuck"**, iată arsenalul teroarei transfigurate, psihedelice promovate de mormane de bestiali de tot felul. Se regăseşte în toate secolele istoriei aceeaşi manevră agresivă. Ceea ce nu ştiu fanii este că pogoane de oameni de ştiinţă dedicaţi **New Age**-ului, specialişti în psihosociologie, în tehnica alienării, chimişti creatori de droguri sofisticate, fizicieni şi psihoterapeuţi muncesc din greu pentru a realiza bazele ştiinţifice ale modificării câmpului conştiinţei omeneşti. Adică, pentru distrugerea umanităţii.

Voi toţi, comunităţi de fani şi "bestiali" le sunteţi cobai nevinovaţi. Sunt zeci de mii de programe "educaţionale", de la *Waldorf* până la organizaţiile de mici cercetaşi unde copiii sunt învăţaţi să se roage pentru *"Casa Comună a Europei"*. Se lansează concepte holistice, se încearcă infiltrarea silenţioasă în învăţământ, în manualele şcolare se minte cu neruşinare când e cazul, se atentează la controlul voliţional şi raţional al individului. Se face o larmă nesfârşită în jurul psihotehnicilor psihosomatice şi transpersonale ca *meditaţia zen, Tantra Yoga, grupuri astrologice, chiromanţie, zodiace*. Apar şi dispar mii de maniaci hermafroditi şi taraţi, îngânând tâmpenii cabalistice ca *Steiner cu Antroposofia* lui. Mai apare şi câte o madamă maniacă ca *Blavatski* de înfiinţează - hop şi ea - Teosofia. Mai vine şi *Erich* Fromm s-anunţe o nouă Revoluţie şi gata, s-a născut un Front nou (nu glumesc deloc, chiar ăştia sunt termenii lor).

Fireşte nu trebuie uitată mass-media, doar ea are un rol covârşitor. Domnul *Marshall Mc Luhan* e specialist în media care în condiţiile tehnologiei comunicaţiilor, devine atotstăpânitoare a *"satului mondial"* descris de McLuhan - New Age-istul. Mai rămîne năvodul marii finanţe şi serviciile specializate de informaţii ale statelor.

Pentru a încheia şi cu asta vă amintesc că Bush a fost nu doar director al *C.I.A.*, ci mai ales vice al *Comisiei Trilaterale* şi tovarăş în *Consiliul Relaţiilor Externe* ce reprezintă adunături de fraţi masoni (cam vreo 500-600 din America şi din toată lumea) ce stabilesc în întâlniri solemne periodice şi tainice chestii ca realizarea Noii Ordini şi pe unde se aud texte de genul "naţiunile trebuie să dispară şi să se contopească sub conducerea unui unic guvern socialist mondial". Drăguţ, nu? Am uitat, Rockfeller este fondator al Trilateralei.

Revoluţia proletară, cu temeiul său filozofic - materialismul, a eşuat, adică a şters de pe faţa pământului zeci şi zeci de milioane de oameni, chinuiţi bestial dar acum există, se pare, o nouă stângă orientată mult mai subtil.

Aduceţi-vă aminte că marele război al sectei comuniştilor a fost dus împotriva harului Dumnezeiesc din noi.

Şi aduceţi-vă aminte care era satisfacţia supremă a consingenilor lui NIKOLSKI. Că în cel mai pur ritual satanic obligau pe creştini a-şi mânca excrementele; sub tortură cumplită îi făceau să spurce numele fecioarei Maria, să-L renege pe Hristos, să-l hulească pe Dumnezeu. Sub chinuri diabolice sileau fiul să-şi trădeze tatăl.

Mă mir că nimeni nu a sesizat până acum caracterul ritualic al perversiunilor impuse tinerilor selecţionaţi pentru acest experiment diabolic. Marea majoritate erau legionari sau în frăţiile de cruce. Cu toţii credincioşi fervenţi, tineri, inteligenţi şi netemători, crescuţi în spiritul doctrinei sacrificiului.

O parte, cei învingători, au reuşit să moară, decât să accepte demonizarea. Încercaţi să vă imaginaţi, simpaticii mei rockeri adevăraţi şi voi metalici bestiali, cum e să te omori cu lingura neascuţită sau zdrobindu-ţi creierii de pereţi sau sugrumându-te încet cu mâna ori sufocându-te deliberat cu excremente numai pentru a nu-L abjura pe Hristos şi Neamul şi Credinţa! Cei învinşi au rămas pe veci mutilaţi sufleteşte. *Experimentul, unic în istoria omenească şi nici măcar pomenit în manual, a încetat brusc în ziua în care Petre Ţuţea a ieşit la raport în faţa comandamentului lagărului de la Aiud cerând încetarea reeducării ori, de nu, toţi deţinuţii politici se vor sinucide.*

Ce satisfacţie trebuie să fi avut Nikolski şi ai lui văzându-i pe tinerii de astăzi purtând liberi şi nesiliţi de nimeni tricouri cu însemne satanice, văzând concerte cu imagerii şi sonuri ale iadului asaltate de tineri morbid exaltaţi de diavol.

Până una alta, distinşii mei concetăţeni de şaptesprezece ani, mii de organizaţii "deschise" europene vă aşteaptă pentru a le deveni cadre de nădejde, aşa că puneţi-vă pe tocit *Noua Ordine* şi **Drepturile Omului**, specializaţi-vă iute într-o meserie bănoasă şi luaţi-vă uşcheala rapid prin lume, până nu creşte inflaţia de rockeri şi depeşari şi nu vă temeţi de concurenţa handicapaţilor, că ăştia ajung cu toţii parlamentari şi ziarişti şi se vor speti muncind, dracu'ştie pentru ce alţi handicapaţi.

Şi nu uitaţi, înscrieţi-vă şi pe la Baha'i că-i de "bon ton" şi vorba aia, nu se ştie... mai o bursă ceva...

Ptiu, drace! ■

Naşterea Domnului

- fragment dintr-o convorbire cu Părintele Ieromonah Adrian Făgăţeanu -

Putem să începem de la Adam. După ce au păcătuit, Bunul Dumnezeu le-a dat - lui Adam şi Evei - prima veste bună: ev - înseamnă bun, anghelos - veste. Prima Evanghelie pe care a dat-o Dumnezeu a fost aceasta: că din tine, Eva, se va naşte El, cel ce va zdrobi capul şarpelui. Deci, ca nu cumva Adam şi Eva să cadă în deznădejde după păcatele lor, după ce au fost alungaţi din Rai, Dumnezeu le dă această nădejde, că se va naşte Cel ce va zdrobi capul şarpelui, adică Mântuitorul. Această Evanghelie are foarte mare importanţă pentru toţi credincioşii, pentru că ne arată că 5000 de ani, 50 de veacuri, au fost veacuri de nădejde, veacuri de suspin, veacuri de cerere. Deci, omenirea a suspinat şi a cerut mereu: vino, vino, vino Mântuitorule şi zdrobeşte capul şarpelui pe care noi nu am putut să-l zdrobim atunci când şarpele a venit. Şi nu numai atât: această nimicire a şarpelui nu se va face numai de către Dumnezeu ci se va face şi de către un om.

Din Evanghelia de astăzi înţelegem în primul rând că omenirea nu putea fi restaurată, salvată, decât dacă cineva din Sfânta Treime devenea şi om, trup. De aceea Toma când îl recunoaşte pe Mântuitorul, spune: Domnul meu şi Dumnezeul meu. Deci, din Sfânta Treime se coboară două firi, două naturi: o natură divină şi o natură umană. Astfel, din Sfânta Treime, Mântuitorul s-a făcut om şi prin om îi salvează pe oameni, prin chinuri, prin patimi, luând asupra Sa toate canoanele care se dau pentru păcatele omenirii. Tot astfel coborământ pe care îl face Mântuitorul, îl face cu umilinţă, în modestie, deci şi întruparea şi locul unde Se naşte, ieslea, toate ne fac să înţelegem ceea ce ne învăţa El, mult mai târziu, când spunea: "Învăţaţi de la Mine că sunt blând şi smerit." Dumnezeu apreciază cel mai mult la oameni smerenia. Nu în sensul degradant pe care duşmanii Credinţei şi ai Bisericii îl dau smereniei. Smerenia nu este degradantă. Smerenia este justa ta evaluare a stagiul la care te afli într-un anumit moment, este virtutea cea mai plăcută lui Dumnezeu.

Iisus a venit în modestie să-l ridice pe Om din decăderea lui.

Acesta este începutul Mântuirii.

FESTIVALUL FILOCALIA - a III-a Ediţie

Plasată pe orbita mişcării dinspre cult înspre cultură, Filocalia acestui an are ceva din deschiderea şi efervescenţa asprilor căutători de isihie.

Elanul religios tânăr, exprimat în cuvântul şi forma artistică a sfârşitului de secol XX: tineri care se roagă împreună, lângă mormântul Sfântului martir brâncovean; bătrâni cu bărbile albite de focul rugăciunii inimii; oameni care se întâlnesc prin cuvânt şi melos în identitatea lor creştină şi naţională; copii şi icoane pe sticlă; sute de tineri ce îşi încearcă talentul în verbul duhovnicesc; sufletul românesc în poemele Leonidei Lari şi ale lui Cezar Ivănescu.

Trudelniciei celor ce au rostuit partea Martei şi osârdiei urmăritorilor Mariei le datorăm împreuna-bucurie a acestui Festival.

Laurenţiu Constantin,
Preşedinte al Ligii Tineretului Ortodox Român

În perioada 29 noiembrie - 5 decembrie a.c., s-a desfăşurat în Bucureşti a III-a ediţie a Festivalului Naţional al Tineretului Ortodox - FILOCALIA. După încheierea acestuia am stat de vorbă cu organizatorii - Liga Tineretului Ortodox Român - cu privire la manifestările ce au avut loc, conţinutul ideatic şi felul în care acestea au fost receptate de către participanţi. Despre istoricul festivalului, dl. Laurenţiu Constantin, preşedintele L.T.O.R. ne-a spus următoarele: "Ideea acestui festival al tineretului ortodox a apărut în acea perioadă minunată de după aşa-zisa revoluţie şi a reprezentat pentru noi un veritabil miracol religios. Iniţial am pornit nu de la cartea cu acest nume, ci de la ideea că *filocalia* înseamănă *iubire de frumuseţe nepieritoare.*"

În precuvântul festivalului, Ovidiu Molnar defineşte ideea a ceea ce s-a dorit să fie acest festival şi ceea ce în mare parte a şi ieşit. Punctăm câteva fraze: "A fi român, tânăr şi ortodox, presupune ceva din graţia trinitară a împlinirii.(...) Stând laolaltă cu cei înstrăinaţi şi pieziş, şi împărţind aerul cu făcătorii de umbră şi neziditorii, cu cei cărora nu li se iartă din ştiinţa săvârşirii, atitudinea noastră este şi trebuie să fie una *apologetică*. Ea ţine de biserica de taină a luptei, a dăinuirii, a sfinţilor mânuitori de pavăză şi lance deopotrivă, ascunsă fiind aceasta în gestul arhetipal al altui sfânt ucigător de balaur sau în cel al neodihnitului Apostol cu nisipurile Sciţiei Mici pe sandale. Este biserica Sfântului Andrei şi a Sfântului Gheorghe deopotrivă, biserica neamului în perpetuu născând care suntem." Aceste două entităţi divine - Sfântul Apostol Andrei, Apostolul românilor şi Sfântul ucigător de balaur, omul cu suliţa în mână - definesc duhul cu care a fost imprimat acest festival.

*

Duminică, 29 şi luni, 30 noiembrie au avut loc o vecernie cu priveghere pentru Sfântul Apostol Andrei, Utrenia şi Sfânta Liturghie Arhierească la Biserica Sf. Gheorghe Nou, în seara zilei de luni celebrându-se, de asemenea, ziua Sf. Andrei la Biserica Sf. Spiridon Nou.

*

Marţi, 1 decembrie, în Aula Facultăţii de drept, părintele Arhimandrit Ioasaf Popa şi părintele prof. Dr. Constantin Galeriu au purtat un dialog despre rugăciunea inimii. După alocuţiunile părinţilor, discuţiile dinspre sală înspre scenă, au vizat nu neapărat rugăciunea inimii, întrucât aceasta ţine foarte mult de o vârstă duhovnicească înaintată, ci rugăciunea ca atare. "Sfinţii Părinţi numesc rugăciunea plugăria sufletului, alţii spun că este puntea noastră de legătură cu Dumnezeu, modalitatea

De la stânga la dreapta: Laurenţiu Constantin, Pr. Ioan Buga, Pr. Ioasaf Popa, Marian Munteanu, Ilie Bădescu, Ovidiu Molnar, Alexandru Horia.

prin care noi dialogăm cu Dumnezeu", ne spune Laurenţiu Constantin.

*

Miercuri, 2 decembrie a avut loc la Teatrul "Ion Creangă" spectacolul-happening ***Fenomenul Piteşti***. Acesta s-a dorit a fi o metaforă artistică, realizată de către Cosmin Paulescu, despre ceea ce înseamnă suferinţa, chinul şi bucuria învierii. A fost un discurs modern despre miracolul omului convertit în suferinţă, într-un spaţiu concentraţionar devenit clasic prin teroare. "Trebuie să privim acest spectacol - ne spun interlocutorii noştri - prin prisma interpretării teologice a Sfintei Cruci. La ortodocşi nu există cruce fără raze; crucea are la noi întotdeauna semnificaţia legământului Învierii. Jertfă - Înviere, aceştia sunt cei doi timpi în care se mişcă viaţa omului". Spre pomenirea martirilor Generaţiei interbelice, răpusă în masă în închisori şi asasinate publice, la sfîrşitul spectacolului s-a împărţit pâine, vin şi lumânări.

*

Joi, 3 decembrie, în aula Facultăţii de Drept a Universităţii Bucureşti s-a desfăşurat colocviul "Ortodoxie şi românism".

Relaţia pusă în discuţie, fundamentală prin răspuns şi incitantă prin argumentare, constituie o veche şi constantă temă de reflecţie şi dezbatere.

Domnul Laurenţiu Constantin, "părintele" festivalului, a alcătuit o listă de invitaţi din zone diverse ale societăţii spre a oferi publicului o cât mai cuprinzătoare privire asupra subiectului.

Astfel la discuţie au participat Părintele Arhimandrit Ioasaf Popa, Părintele Profesor Ioan Buga, conf. dr. Ilie Bădescu, Ovidiu Moldovan student la Facultatea de Istorie şi Alexandru Horia, publicist.

Dl Marian Munteanu a prezidat colocviul în calitate de moderator.

Este evident că întâlnirea din Aula Facultăţii de Drept nu şi-a propus să epuizeze subiectul, lucru de altfel imposibil.

S-a încercat la început limpezirea conţinutului cuvintelor, definirea conceptelor fundamentale cu care se operează: ortodoxie, românism, neam, naţionalitate etc. pentru ca numai după aceea să se abordeze relaţia existentă între ***ortodoxie*** şi ***românism***.

Din luările de cuvânt urmate de un - din păcate - prea timid dialog cu sala, s-a detaşat cu argumente solide concluzia indivizibilităţii legăturii ***ortodoxie-românism***.

O undă de dezacord cu accente teribiliste s-a degajat din speculaţiile decorative ale d-lui Alexandru Horia.

Aceasta a fost pe scurt cadrul şi conţinutul manifestării.

Poate că nu a fost nimic spectaculos. Dar

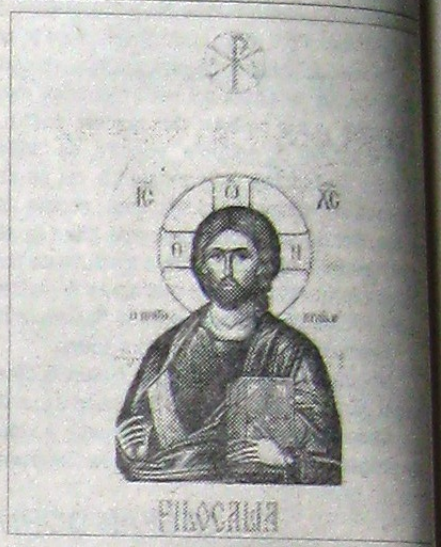

imaginaţia copiilor, element al purităţii lor icoane pictate - surprinzător - după canon.

*

În seara aceleaşi zile a avut loc la Arhiepiscopia Armeană a României şi Bulgariei o întâlnire pan-ortodoxă cu participanţi români, greci şi armeni, prezent fiind şi Înalt Prea Sfinţia Sa Arhiepiscopul Dirair Mardikian. A fost o întrunire de suflet la care s-a încercat recrearea spaţiului bizantin pan-ortodox. Acest moment haric a fost urmat de un impresionant recital de pian pe teme bizantine armeneşti şi româneşti susţinut de maestrul Harry Tavitian, cunoscutul jazz-man român de origine armeană.

*

Sâmbătă, ultima zi a festivalului a avut loc ceremonia de decernare a premiilor pentru concursul de literatură creştină iniţiat cu trei luni în urmă. Aceasta a fost urmată de un tulburător recital de poezie mistică cu participarea de neuitat a poetei naţionale Leonida Lari, având ca invitat pe poetul Cezar Ivănescu.

Festivalul "Filocalia" reprezintă deja o tradiţie, ce animă din ce în ce mai puternic noua generaţie, conştientă de rolul pe care îl are în revigorarea idealurilor creştine ale Neamului Românesc.

Alexandru Zlatco
Victor Roncea

O veste bună

La 20 Decembrie a.c. Mitropolia Basarabiei revine acasă, sub oblăduirea Patriarhiei Române.

Acest eveniment excepţional, petrecut acum, în preajma marii sărbători a Naşterii Mânuitorului, constituie, fără îndoială, un semn de înălţătoare confirmare pentru ireversibilitatea procesului de reîntregire a României.

Un aspect al misericordiei Sale

Dan Emilian Roşca

... şi, totodată, al înţelepciunii Dumnezeului Oştirilor constă în faptul că, într-o proporţie aleasă pentru fiecare, nu ştim tot ceea ce vedem şi nu vedem tot ceea ce ştim.

În mod clar, Sfânta Scriptură, încă din primul verset al Vechiului Legământ, vorbeşte despre DOUĂ domenii de creaţie: "La început, Dumnezeu a făcut CERURILE şi PĂMÂNTUL" (subl.n.).

Prin "ceruri", Cartea nu se referă doar la spaţiul cosmic ci şi la alte lumi; invizibile, imperceptibile în mod obişnuit simţurilor noastre. (Citiţi fiecare: Geneza 2:1; Evenghelia după Luca 2:13; Faptele apostolilor 1:9-10; A doua epistolă paulină către credincioşii din Corint 12:2-4.)

Oameni simpli sau mari gânditori au bănuit mereu existenţa acestor lumi, unii au şi scris despre ele.

În aceste lumi invizibile locuiesc îngeri şi duhuri. Duhuri bune sau rele, îngeri buni sau căzuţi. Aceşti locuitori ai cerurilor se interesează îndeaproape de oameni, dar acest interes nu poate depăşi frontierele trasate de voia Celestului Tată.

În unele pasaje, Scriptura ne vorbeşte despre oameni de credinţă care, cu sprijinul şi sub atenta supraveghere a Domnului, au "contactat" (ca să folosesc o expresie mai aproape de contemporaneitate) aceste lumi. Dar în mod obişnuit şi cu de la sine putere, Dumnezeu nu-i permite omului să intre în legătură cu lumile cereşti (vezi Lev. 19:31 şi 20:27, 2 Regi 23:24, Ier. 29:8 ş.a.). Aceasta nu din tiranică voinţă, ci din dragoste pentru om, pentru a-i feri atât trupul, cât şi sufletul de mari primejdii, omul (de unul singur şi în starea sa post-edenică) neputând înfrâna, domina aceste lumi. De aceea spiritismul, horoscopul şi alte arte oculte trebuiesc în mod categoric respinse.

Nu sunt pentru interzicerea cărţilor de ocultism sau a religiilor ce înglobează diverse tehnici de depăşire a lumii perceptibile. Asemenea interdicţie ar fi străină spiritului creştin. Dar este o datorie creştinească a preveni.

Încă nu suntem pregătiţi a vedea tot ceea ce cunoaştem şi nici a cunoaşte tot ceea ce vedem; cel puţin atâta timp cât omul nu este, încă, deasupra vremurilor. Unde Dumnezeu tace, cu respect tăcem şi noi. ■

La mormântul nemuritorului nostru dascăl, Petre Ţuţea

Un an de la moartea lui Petre Ţuţea

Sâmbătă 28 Noiembrie a.c. în comuna sa natală, Boteni-Muscel, a avut loc slujba religioasă de pomenire la un an de la moartea lui Petre Ţuţea.

Slujba a fost oficiată de un sobor de preoţi în frunte cu P.S.S. Calinic Argeşeanu şi s-a încheiat la mormântul marelui dispărut.

Dintre săteni au participat mai mulţi bătrâni şi un grup de copii îmbrăcaţi în port naţional precum şi câteva rude dintre care se detaşa prin asemănarea frapantă Domnul Victor Ţuţea, fratele filosofului.

Din partea Mişcării Pentru România a participat o delegaţie condusă de D-l Marian Munteanu.

Presa a fost reprezentată de o echipă a redacţiei Viaţa Spirituală a T.V.R. şi doi jurnalişti de la "Mişcarea".

E întristător că puţini dintre cei care l-au cunoscut sau i-au călcat pragul casei nu şi-au luat osteneala să "piardă" câteva ore pentru a-i cinsti cum se cuvine, după datina creştinească memoria.

Dar nu-i nimic. Vorba Domnului Petre Ţuţea:

"Multe din câte le-am pus eu pe hârtie sunt împrăştiate ici şi colo. Nu contează. Vor fi unii să ia bani pe ele, sau să se şi împroprietărească cu ele... să fie sănătoşi. E un Dumnezeu deasupra noastră, care ne şi vede şi ne şi judecă pe toţi, şi... ne dă şi fiecăruia partea cuvenită. La judecata de apoi. În care cred cu tărie. Deci..."

Reporter

Cronică teatrală

Petre Ţuţea - Teatru seminar - Bios şi eros - Teatrul Odeon

Cunoscându-l şi pe Petre Ţuţea şi scriitura sa, am fost surprins că cineva s-a încumetat să-l "pună în scenă". Împins însă, poate, de titlul operei, acel cineva s-a lăsat păcălit.

"Dar, totuşi - mi-am zis - asta e şi-o îndrăzneală şi o încercare de omagiere, tocmai acum în preajma împlinirii unui an de la moartea bătrânului."

Aşa că am fost şi am văzut.

Mărturisesc că m-a descumpănit gândul că trebuie să-mi fac publice impresiile confuze de după vizionare. "Să lăudăm munca, travaliul - ne-am întrebat - să lăudăm intenţia şi curajul regizorilor; sau să fim sinceri şi să vorbim despre piesă?"

Dar nu ştiu dacă e vorba de o intenţie bună sau doar de o inconştienţă a regizorilor. Este evident că scriitura lui Ţuţea nu se pretează la asemenea tentative. Există la regizorii moderni ideea, falsă, că posedă darul de a dramatiza sau transfera în scenariu orice. Nu, domnilor nu "orice viaţă e un roman" şi nu orice e scris pe hârtie se poate juca.

Această piesă e un exemplu concludent. Petre Ţuţea renunţase de mult la partea discursiv - explicativă a gândirii sale. Ultima parte, cel puţin, a vieţii sale s-a consumat în furnizarea de sentinţe celor ce vroiau să-l asculte. Fraze sau propoziţii îndelung cizelate în minte erau "puse" la dispoziţia auditoriului cu tăria unor legi. Convingerile bătrânului nu se discutau, se receptau. Asemănarea lui cu Socrate este falsă şi Ţuţea s-a apărat cu multă fervoare de ea. Şi formula dialogată a "Teatrului Seminar" e o capcană. Nu există dialog, se enunţă adevărul. Foarte dificil de citit, formulările dense, în conformitate cu spusele bătrânului: "Kant? Îl citesc ca pe Informaţia Bucureştiului." Şi această scriitură, pe lângă care cea a lui Kant e jurnalistică, se vrea acum transmisă auditoriului unui teatru. Cum?

Prin mai mulţi actori care urlă la spectatori, 2 ore, textul învăţat cu multă sudoare. Nimic nou în ceea ce priveşte urlatul pe scenă, pentru că se pare că e ultimul "răcnet al modei" în teatrul românesc. Se urlă până la epuizarea ambelor părţi, se urlă ca pentru surzi, de la început până la sfârşit, pe orice scenă şi indiferent de subiectul piesei.

Deci o piesă care nu este piesă, de fapt, se vrea însufleţită cu foarte mulţi decibeli şi cu foarte multă mişcare. Fără a nega efortul actorilor, atât cel spiritual, cât mai ales cel fizic (alergături, sărituri, învârteli, mai ceva ca la Olimpiade) putem spune că numai snobismul sau marele respect pentru autor au ţinut lumea să nu plece din sală.

De fapt marea greşeală a fost a regizorilor. Dacă dumnealor îşi închipuie că Platon sau Ţuţea au scris dialoguri ca să le recite cutare actor scărpinându-se în fund, le recomandăm să treacă în tabăra lui A. Mironov.

Dar cel mai mult şi mai mult mie mi-a plăcut un omuleţ care a venit după piesă şi ne-a "explicat" ce s-a întâmplat, ca să nu plecăm proşti acasă, cum a sugerat el la un moment dat. A folosit, bineînţeles, alte cuvinte - că se vedea că a citit cărţi la viaţa lui. Recunoaştem, umiliţi şi ruşinaţi, că n-am avut tăria să aflăm până la sfârşit ce vrea dumnealui, că de, aşa e omul! Se citeşte pe faţă. Şi după 5 minute de vorbire de la o înălţime ameninţătoare, deşi era undeva jos, pe scenă, răbdarea noastră - omenească! - a cedat.

Şi am plecat.

MIRCEA GHERBOVEŢ

ASTRALIS

Deşi studenţimea română este acuzată în ultima vreme de blazare sau de unele preocupări nesemnificative, iată că o iniţiativă serioasă a fost luată la Facultatea de Sociologie a Universităţii Bucureşti. Sub îndrumarea de înaltă competenţă a Conf. Dr. Ilie Bădescu tinerii universitari au preluat şi pus în practică o mai veche idee promovată de un fost lider al "Ligii Studenţilor" concretizată în "Asociaţia pentru studiul rezistenţei româneşti anti-comuniste - ASTRALIS". Asociaţia, deschisă şi cercetătorilor şi studenţilor de la alte facultăţi, are ca obiectiv principal studierea din perspectivă şi cu metode ştiinţifice a fenomenului rezistenţei româneşti anti-comuniste, pentru început avându-se în vedere latura sociologică a acestuia.

Studenţii au strâns un număr impresionant de declaraţii şi mărturii din întreaga perioadă comunistă, materiale brute care se cer analizate şi studiate temeinic.

Debutul oficial şi festiv al activităţii acestui important cerc de studiu a avut loc la Facultatea de Drept a Universităţii Bucureşti în ziua de 2 decembrie a.c. Au participat ca invitaţi de onoare Elisabeta Rizea, celebra ţărancă din Nucşoara, condamnată la închisoare pentru legăturile ei cu luptătorii anticomunişti din munţi, şi domnii Corneliu Coposu, Cicerone Ioaniţoiu, Duiliu Sfinţescu, Florin Mihăilescu, Prorector al Universităţii şi membrii AFDPR. Dezbaterile au fost conduse în calitate de gazdă de Dl. Conferenţiar Dr. Ilie Bădescu.

Prorectorul Universităţii, uşor descumpănit între doi Corneliu Coposu şi Duiliu Sfinţescu

Luările de cuvânt ale invitaţilor au avut în vedere fenomenul rezistenţei româneşti anticomuniste privit din diverse unghiuri, reflectând diferitele experienţe personale ale vorbitorilor.

Cea mai pitorească intervenţie a fost a mamei Rizea, care a istorisit cu năduf şi cu umor autentic ţărănesc, uneori amar, experienţele şi suferinţele pe care le-a îndurat în regimul comunist.

Auditoriul numeros, format în majoritate din tineri s-a dovedit extrem de interesat în a afla noi lucruri despre această vastă zonă încă insuficient şi neştiinţific explorată.

Întrebările adresate din amfiteatru au lărgit sfera discuţiei până la dimensiunile întregii noastre istorii de după primul război mondial, falsificată aproape în totalitate de către propaganda comunistă.

O parte din invitaţi s-au străduit să răspundă la unele chestiuni mai puţin cunoscute sau neclare. Timpul fiind însă prea scurt, şi problematica amplă, rămâne ca istorici competenţi şi oneşti în general, şi ASTRALIS în particular, să aşeze sau să reaşeze istoria în coordonatele ei reale pentru a o cunoaşte şi a ne cunoaşte pe noi ca neam în adevăr şi firească continuitate.

ALEXANDRU ZLATCO

Muzică şi muzichie

PHOENIX

- Stindardul muzicii rock româneşti -

La 30 de ani de la înfiinţare PHOENIX revine în forţă într-un nou turneu în ţară. Marţi, 15 Decembrie, peste 5000 de tineri şi vârstnici au umplut până la refuz Sala Palatului. În deschidere concertul a fost dedicat ideii de românism şi jertfei noii generaţii. Apoi, în acorduri tainice a început un fascinant drum de 2 ore şi jumătate. Cei prezenţi au fost transpuşi pe rând de la stări de beatitudine la exaltare efervescentă, sala însoţind în permanenţă cu glasul ei versurile de haiducie şi voinicie ale formaţiei. S-au cântat de asemenea piese noi din repertoriul trupei, remarcându-se impresionanta prelucrare a "Baladei" de Ciprian Porumbescu la care violonistul german Manny Neumann a magnetizat întreaga audienţă. Referitor la aceasta am consemnat remarca unei spectatoare la ieşirea din sală: "Valorile noastre naţionale vor fi cu adevărat prezente în lume atunci când toţi străinii vor putea să înţeleagă o creaţie românească aşa cum a înţeles acest neamţ <<Balada>>". Bassistul Volken Vaessen şi-a adus un aport strălucit, iar Nicu Covaciu şi Ovidiu Lipan "Ţăndărică" au constituit flacăra energizantă a întregului concert impunându-şi amprentele personale şi electrizând publicul.

Dictatorul rock: Nicolae Covaciu

În prima parte a concertului trupa a fost acompaniată de grupul "Song", iar pe parcurs şi de alţi invitaţi. Din păcate s-a resimţit oarecum lipsa lui Mircea Baniciu în privinţa căruia Nicu Covaciu a menţionat la conferinţa de presă următoarele: "Nu orişicine este dispus să cânte alături de mine, dar eu am o concepţie foarte clară şi în momentul în care mi se spune- băăă... ce folclor? Hai să cântăm din alea sau hai să-ncercăm din astea mai moderne... - bineînţeles că nu mai sunt dispus nici să discut!" "Eu nu cred în democraţie în muzica rock. În formaţia Phoenix eu sunt un dictator." Şi bine face, adăugăm noi.

Revenind la concert trebuie să îmi afirm speranţa că pentru tinerii ce acum descoperă şi resimt impactul muzicii Phoenix, aceasta îi va face să-şi redefinească înţelesul rock-ului cu valenţele lui naţionale şi astfel vor reuşi să abandoneze şabloanele occidentale.

Atmosfera de la plecare era pătrunsă numai de dragoste, iar sufletul ne era mugur de fluier. Pe străzi tinerii cântau cu putere:

"Suntem cei ce puşcă-n lună
Care noaptea-n frunze sună
Feciori de lele nebună
Toţi voinici cu spete late
Şi cu mâneci suflecate
Stau cu puştile-ncărcate"

VICTOR RONCEA

Mișcarea Legionară - Dezbateri

Cele șase legi fundamentale ale Mișcării Legionare

Pentru corecta înțelegere a felului în care a funcționat Mișcarea Legionară trebuie să cunoaștem principiile care i-au guvernat activitatea.

Cele 6 legi, formulate de Corneliu Codreanu în "Cărticica Șefului de cuib", reprezentau normele esențiale care trebuiau să caracterizeze activitatea fiecărui legionar. Rămâne să vedem în ce măsură aceste comandamente au fost respectate de-a lungul activității concrete a Legiunii. (N.Red.)

1. ***Legea disciplinei***: fii disciplinat, legionar, căci numai așa vei învinge. Urmează-ți șeful și îl va bine și la greu.
2. ***Legea muncii***: muncește. Muncește în fiecare zi. Muncește cu drag. Răsplata muncii să-ți fie nu câștigul, ci mulțumirea că ai pus o cărămidă la înălțarea Legiunii și la înălțarea României.
3. ***Legea tăcerii***: vorbește puțin. Vorbește ce trebuie. Vorbește când trebuie. Oratoria ta este oratoria faptei. Tu făptuiește; lasă pe alții să vorbească.
4. ***Legea educației***: trebuie să devii altul. Un erou. În cuib fă-ți toată școala. Cunoaște bine Legiunea.
5. ***Legea ajutorului reciproc***: ajută-ți fratele căzut în nenorocire. Nu-l lăsa.
6. ***Legea onoarei***: mergi numai pe căile indicate de onoare. Luptă și nu fi niciodată mișel. Lasă pentru alții căile infamiei. Decât să învingi printr-o infamie, mai bine să cazi luptând pe drumul onoarei.

CIRCULARA Nr. 148

Publicăm ultimul act oficial semnat de Corneliu Codreanu în calitate de conducător al Mișcării Legionare, prin care organizația politică legionară este dizolvată.

Sublinierile din text ne aparțin. (N. Red.)

Am convocat încă de acum o săptămână pe ziariști pentru mâine Marți 22 Februarie a.c. ora 8 seara, în scopul de a încerca să fac unele declarații politice privind atitudinea noastră ca partid, în fața noilor împrejurări.

Deoarece Miercuri 23 Februarie, este ultimul termen pentru facerea declarațiilor de către funcționari și înaintarea demisiilor din partide, mă văd silit a face aceste declarații astăzi, pentru ca ele să ajungă în timp util membrilor noștri.

Iată aceste declarații, pe care le fac în numele forului conducător al Mișcării Legionare:

Anunțăm pe membri, că începând cu data de astăzi 21 Februarie 1938, Partidul "Totul pentru Țară" nu mai există.

Întreaga conducere a căzut de acord, că rațiunea de existență a Partidului a încetat.

Toți cei legați până în prezent juridicește de acest partid, funcționari de Stat, sau nefuncționari, sunt deslegați de toate aceste legături, luându-și complecta libertate de acțiune. **Toate funcțiunile, Șefi de regiuni, de județe etc., sunt desființate.** Sediile se închid și se dau proprietarilor.

Motivele care ne-au determinat la această hotărâre sunt:

Decretul Regal Nr. 870 din 17 februarie 1938, cuprinde următoarele dispoziții:

a) Funcționarii Statului nu pot face politică, nu mai pot face parte din partide.

b) Cei ce nu sunt funcționari, adică restul de cetățeni, dacă acționează politicește, sunt sancționați.

c) Conducerea este sancționată dacă mai dă circulări ordine, dispozițiuni.

Deci suntem aruncați din raportul de Drept, în raportul de Forță. Pe acesta, însă, noi nu-l primim. Noi am înțeles să acționăm în cadrul legii, manifestându-ne credințele noastre.

Dacă aceasta n'o putem face, și dacă orice manifestare de credință ne este interzisă, rațiunea de existență a partidului nostru a încetat.

Noi nu voim să întrebuințăm forța.

Nu voim să întrebuințăm violența.

Ne este suficientă experiența din trecut, când fără voia noastră am fost atrași pe calea violenții. La orice violentare, noi nu mai răspundem în nici un fel: Suportăm. Și chiar atunci când întreaga națiune română este tratată ca o turmă de animale inconștiente.

Lovitură de Stat nu voim să dăm.

Prin esența însăși a concepției noastre noi suntem contra acestui sistem. Ea însemnează o atitudine de bruscare, de natură exterioară, pe când noi așteptăm biruința noastră de la desăvârșirea în sufletul națiunii, a unui proces de perfecțiune omenească.

Nu vom întrebuința aceste mijloace, pentru că tineretul de astăzi, are prea adânc înfiptă conștiința misiunei sale istorice și a răspunderii sale, pentru a face acte necugetate, care să transforme România într'o Spanie însângerată.

Generația noastră întreagă vede bine mânușa care i s'a aruncat.

Mânușa aruncată va rămânea, însă, jos.

Noi refuzăm s'o ridicăm.

Ceasul biruinții noastre încă n'a sunat. E încă ceasul lor. Dacă generația bătrânilor noștri crede că e mai bine așa cum a procedat, noi nu avem să ne amestecăm pentru a le da lecții. Ei poartă răspunderea în fața lui Dumnezeu și a Istoriei.

De altfel părerile mele, simple păreri, asupra ultimelor evenimente vor fi fixate într'o scrisoare adresată unuia dintre miniștrii actualului cabinet.

În acelaș decret regal, se vizează comerțul legionar. Pentru a nu da naștere la nici o posibilitate de conflict, cu multă durere, renunțăm și la activitatea comercială. Întregul comerț legionar se lichidează. Șefii de întreprinderi vor anunța personalul din timp pentru a se putea plasa în altă parte. Cei de copii întreținuți de noi, vor fi trimiși acasă, nemaiputând suporta cheltuiala întreținerii lor.

În timpul liber care ni se deschide, îndemn pe toți tinerii, să studieze cât mai profund în direcția meseriei lor.

Dealtfel și eu, profitând de acest timp, voi pleca peste o lună la Roma, pentru a mă ocupa de traducerea și de tipărirea în limba italiană și franceză, a cărții mele. Deasemenea, voi scrie volumul al II-lea.

... Și acum, **în ceasul dispolvării noastre**, noi tineretul României, crescuți în credința legionară, mulțumim generației bătrânilor oameni politici, pentru modul în care s'au purtat cu noi, pentru modul în care ne-au tratat, pentru exemplele de caracter, onoare, demnitate și legalitate, pe care ni le-a dat.

Închizând această tristă pagină, rămânem legați în duhul lui Moța, Marin, și a celorlalți morți ai noștri, care se roagă pentru noi lui Dumnezeu.

Credeți, camarazi din sate, din orașe, din munți și din câmpii, în viitorul legionar al României, pe care nici ura, nici uneltirea vicleană și nici moartea nu-l pot împiedica.

CORNELIU ZELEA-CODREANU

București, 21 Februarie 1938

Primim prin fax de la Paris scrisoarea de mai jos. Afirmațiile cuprinse în acest document sunt de natură să contribuie la lămurirea unor aspecte legate de problematica abordată în această rubrică a publicației noastre. Cu consimțământul D-lui D.Sfintescu, îi anunțăm pe cititorii noștri - cu scuzele de rigoare - că interviul anunțat va fi reprogramat într-un număr viitor. (N. Red.)

Scrisoare deschisă Domnului Corneliu Coposu

Mult stimate Domnule Coposu,

Abia sosit în București, în ziua de 2 Decembrie, câțiva prieteni, foști deținuți politici, m'au dus la "o ședință de evocare a rezistenței din România"(ASTRALIS, v. pag.4,-n.red.). Spre surprinderea mea, mi s-a făcut onoarea unui loc la masa prezidială, pe care ați prezidat-o dumneavoastră.

După expunerile dumneavoastră, a Domnului Ioanițoiu și a acelei bătrâne direct implicată în rezistența din munți, am fost invitat - spre a doua surprindere a mea - să iau cuvântul.

Într'o foarte scurtă alocuțiune am precizat, după cum știți, că - întors în țară după 51 de ani de exil - nu am căderea să vorbesc despre o rezistență la care nu am participat. Totuși aflîndu-mă în prezența unui larg auditoriu de studenți, am crezut de cuviință să spun câteva cuvinte cu supraviețuitor - mai în vârstă decât oratorii precedenți - ai anilor tinereții generației mele, ai anilor 1922 - 1938.

Am spus, în esență, că tineretul universitar (dar și din alte categorii sociale) a fost elementul motor al acelei generații care s'a ridicat împotriva pericolului comunist din România, a luptat în formele potrivite atunci și a intuit primejdia care din nefericire s'a și abătut asupra țării noastre.

Am spus, în concluzie, că vedem o similaritate cu rolul care revine tineretului de astăzi, acela de a trezi neamul românesc din consecințele întunericului în care l-au cufundat deceniile de stăpânire comunistă.

Ați luat atunci cuvântul în replică, demonstrând că în acea epocă nu a existat pericol comunist în România. Apoi, răspunzând la întrebarea ce v'a adresat un student cu privire la Mișcarea Legionară, v'ați exprimat opinia în termeni pe care nu-i putem accepta. Ora înaintată și mai cu seamă ambianța nu se pretau nicidecum la o discuție în contradictoriu. Aceasta este rațiunea prezentei "scrisori deschise", pe care mă voi strădui să o fac cât mai concisă.

1) **Pericolul comunist în România anilor 1922 - 1938**

Pentru a nega realitatea acelui pericol, ar trebui ignorate, de exemplu evenimentele de la atelierele Nicolina și Grivița, cele din Basarabia, și mai cu seamă atitudinea profesorilor stângisto-democrați care-l alungau din școli pe Dumnezeu, a intelectualilor înstrăinați, de aceeași speță, care proclamau că "lumina vine de la răsărit". Ca să nu mai vorbim de guvernele cu etichetă democratică, prigonitoare ale tineretului naționalist creștin. Iar dacă, în sfârșit, partidul comunist nu a reușit să aibă o audiență în acea perioadă, faptul se datorează tocmai acelui tineret prigonit.

2) Un student v'a cerut **opinia dumneavoastră cu privire la Mișcarea Legionară.**

Ați răspuns, în esență, că deși acea Mișcare a enunțat principii idealiste, nu puteți admite, ca creștin, metodele ei de acțiune pin care a introdus violența și crima, metode similare cu ale unor grupări teroriste de astăzi. Ați adus ca dovadă uciderea lui Manciu, Duca și Călinescu. Și atât.

Nu v'am înregistrat cuvântarea, dar sunt sigur că nu i-am denaturat nicidecum sensul. (Suntem în posesia înregistrării discursului d-lui Coposu - N. Red.)

La aceste două puncte doresc să răspund, adresându-mă de fapt acelui auditoriu studențesc.

1. **Pericolul comunist.**

Întreaga istorie a anilor 1922 - 1938 dezminte negarea acelui pericol. Ar însemna să admitem că o generație întreagă ar fi luptat, ar fi fost prigonită și s'ar fi sacrificat pentru combaterea unui pericol inexistent.

Cred că orice alt comentariu ar fi de prisos.

2. **Violența și crima ca metode ale Mișcării Legionare**

a) **Cazul Manciu**

Împușcarea prefectului Manciu nu s'a produs nici "pentru a răspunde unei palme", cum scrie Dl. Djuvara ca istoric al Mișcării Legionare și nici "pentru că nu-i dăduse satisfacție într'o problemă de familie" cum declară, și mai dezinformat, M.S. Regele Mihai, ci în urma unor grave maltratări și în legitimă apărare, atunci când prefectul, cu revolverul în mână, în plin pretoriu de tribunal, îl amenința pe Codreanu care asista ca avocat pe un student.

Cazul a fost judecat de un tribunal, care a recunoscut legitima apărare și a rostit un verdict de achitare. La data aceea, justiția era însă independentă.

b) **Cazul Duca**

Acest caz a fost limpede judecat în procesul din 1934, de către un tribunal militar compus din 5 generali în activitate (a se vedea și depozițiile acestora ca martori în procesul din 1938).

Fie notat aici faptul destul de curios că nici Dl. Djuvara nici dumneavoastră nu menționați numeroasele asasinate de legionari săvârșite de către jandarmi și poliție, **din ordin superior**, înainte și după uciderea lui Duca de către trei tineri împinși la disperare și păcat. Acestea nu sunt asasinate politice? Și atunci **unde** este provocarea? **Unde** este "ideologia acțiunii violente"? Ori ni se limitează sensibilitatea doar la jelirea unui politician? Dar Virgil Teodorescu, tânăr împușcat de jandarmi, din spate, fiindcă lipea un afiș, Gheorghe Gligor (student), Nița Constantin (șofer), Nicolae Bălăianu (plugar), Gheorghe Bujgoli (colonist în Cadrilater), Teodor Toma (croitor), Sterie Ciumetti (secretarul lui Codreanu, torturat și ucis de comisarul Panova), toți uciși în același mod sub guvernele național-țărănist și apoi liberal (al lui Duca), în Noiembrie - Decembrie 1933? Detaliu insignifiant?

c) **Cazul Călinescu**

Este surprinzător și, din păcate, semnificativ, modul în care reprezentanții formațiunilor continuatoare ale partidelor interbelice prezintă acest caz.

De ce a fost ucis Călinescu? (De către un grup de tineri care au mers în mod deliberat la moarte pentru a răzbuna sugrumarea cu șireangul a lui Corneliu Codreanu).

Nici un cuvânt...

Dl. Djuvara menționează doar câteva zeci din sutele de cadavre de legionari, deși ca simplă persoană care a trăit acele momente nu putea ignora amploarea acelui masacru de legionari expus în piețe publice în toată țara: elita legionară din toate lagărele și, în plus, câte 3-4 în fiecare județ. Tineri și mai puțin tineri. Intelectuali, țărani, muncitori, preoți...

Dumneavoastră însă nici măcar nu menționați acest cumplit holocaust, față de care "Noaptea Sfântului Bartolomeu" își pierdea toată grozăvia.

Și mai întristător este faptul că nici unul nu altul nu amintiți rolul de călău pe care, ani de-rîndul l'a avut "victima" pe care o deplângeți.

Ar fi de dorit să ne explicați, ca exponent de frunte al democrației, de ce nici un "democrat", nici un reprezentant al vechilor partide, nu a făcut vreun gest, nu a rostit sau scris nici un cuvânt de protest, de indignare, de oroare sau măcar de dezaprobare față de acel masacru barbar.

Vrând-nevrând, ca vechi legionar al lui Codreanu, mă poartă gândul la mărturia plină de demnitate și curaj a lui Iuliu Maniu, în plină prigoană, la procesul lui Corneliu Codreanu din 1938 și la declarația lui de mai târziu, din 1943, făcută la Snagov:

"Recunosc că Corneliu Codreanu a fost superior gândirii mele. Eu am încercat să adopt, în slujba și salvarea țării, căi politice și a ales o cale superioară și anume: a realizat mai întâi caractere, educând un tineret, care pe căi de înălțare patriotică să se dăruiască total, moral și spiritual. Să creeze mai întâi o elită conducătoare și apoi un partid".

Un motiv în plus, pentru care lui Maniu i-a fost chinuit până la asasinare, la Sighet.

Vă rog să primiți, mult stimate Domnule Coposu, expresia respectului meu.

DUILIU SFINȚESCU

14 dec. 1992

Iarăşi, mass-media...

A apărut recent la Sibiu o nouă publicaţie a tinerei generaţii: EXOD. Articolul-apel din primul număr (noiembrie 1992) semnat de Ştefan Doru Dăncuş (articol pe care îl reproducem la pag. 3 în acest număr), este relevant pentru energicele intenţii ale prietenilor noştri sibieni, cărora le dorim mult succes şi-i aşteptăm cu colaborări în paginile "Mişcării".

Venim cu o singură prietenească observaţie care, sperăm, nu ne va fi luată în nume de rău. Este cel puţin discutabilă aprecierea că viaţa lui Panait Istrati "poate sluji ca model de tip existenţial "(Ilie Revnic - "Să-l iubim pe Panait Istrati" - EXOD, pag. 2). Înţelegem, iertăm - căci suntem creştini - dar nu putem uita propaganda bolşevică ferventă a agentului comuniat Panait Istrati... Ceea ce, bineînţeles, nu ne împiedică să-i admirăm opera literară.

*

Din "Tinerama" (nr. 108 - 18-24 dec. 1992) aflăm că mişcarea studenţească din '89-'90... nu a existat (!!!). Totul a fost opera lui Marian Munteanu şi a unui mic grup de "acoliţi". Am auzit noi multe la viaţa noastră, dar asta e prea de tot.

Trecem peste numeroase afirmaţii contradictorii (unele chiar stupide de-a dreptul) pe care un cititor atent al articolului cu pricina le va depista uşor.

Dar, deşi ţinem foarte mult la Marian, nu putem subscrie la această ciudată formă de "cult al personalităţii". Chiar dacă M.M. a condus, practic, mişcarea studenţească din acei ani, ea nu poate fi redusă doar la "douăzeci sau treizeci de tineri care au creat (pe deasupra, n.n.) o falsă imagine". Asta nu este altceva decât teoria "oficială" susţinută de FSN-ul anului 1990.

Feseniştilor, drăguţilor, credeaţi că nu vă dibuim?

*

Semnalăm o interesantă publicaţie, "Canava Odeon", editată de Teatrul ODEON. Ultimul număr (anul II, nr. 5) este dedicat în întregime înţeleptului Petre Ţuţea, evident, cu ocazia punerii în scenă a "Teatrului - seminar". Pe care, în pofida cronicii apărute chiar în revista noastră (vezi pag. 5) vă invităm să o urmăriţi şi să judecaţi singuri. Noi îi felicităm atât pe autorii publicaţiei cât şi pe realizatorii piesei pentru efortul şi dăruirea lor.

*

Din "România Mare" (nr. 128) aflăm că "cea mai mare sărbătoare a Creştinătăţii" este Crăciunul. Şi noi care credeam că este Învierea Domnului! Greu, greu de tot cu sărbătorile astea...

*

O supriză am avut citind nr. 47 (148) al revistei "22". O relatare despre MPR ("Mişcaţi-vă pentru România", pag. 8-9) lipsită de atacuri, de acuzaţii mincinoase, o relatare, ce mai, obiectivă! Sperăm că realizatorul articolului nu va avea de suferit de pe urma corectitudinii sale. Oricum, felicitări lui, M.C. pentru curajul onestităţii. Într-o revistă pe care, de multe ori, Satana însuşi ar citi-o cu plăcere, este o performanţă!

*

Pentru că veni vorba de Satana. Găsim în "Formula As" (Nr. 50 şi 51) un lung, lung, foarte lung interviu luat D-lui Zigu Ornea (sic!). Stilul unsuros şi viclean, de tip cominternist, practicat de ani de zile de distinsul literat ne este cunoscut. Promitem să revenim într-o bună zi cu ample dezvăluiri privind modul în care a lucrat acest distins domn la demolarea valorilor naţionale ale culturii noastre. Până atunci vă spunem: Copii, feriţi-vă! E otrăvitor.

*

Cotidianul "ORA" publică în numerele 45-48 o serie de interviuri şi relatări sub genericul "Resurecţia Mişcării Legionare". În mai toate se fac unele referiri şi aprecieri în legătură cu Mişcarea Pentru România. Jurnaliştii de la "ORA" nu au găsit, din păcate de cuviinţă să se intereseze şi de opinia MPR.

Oricum, apreciem atitudinea D-lui Şerban Suru, Preşedintele Partidului "Noua Românie Creştină", care arată că partidul condus de D-sa nu are nici o legătură cu MPR. Confirmăm.

De remarcat, de asemenea, poziţia D-lui Ovidiu Guleş, directorul "Gazetei de Vest", care atrage atenţia asupra necesităţii întăririi rolului Bisericii în societatea românească. Subscriem. În ceea ce priveşte, însă, MPR ar fi mai bine, credem, ca D-l Gules să studieze mai cu atenţie programul şi documentele MPR. Noi îi mulţumim pentru urări şi-i dorim la rândul nostru, mult succes în activitatea publicistică.

Nu am reuşit să înţelegem care ar putea fi criteriile care l-au determinat pe Dl. Alexandru Serafim să afirme că aşa-numita "aripă dură" (?!?) a legionarilor ar fi reprezentată de... Părintele Gh. Calciu-Dumitreasa şi de Marian Munteanu!!!

Şi ne mai miră un lucru: chiar aţi uitat, Domnule Serafim, că la parastasul magistrului nostru Petre Ţuţea am fost şi noi prezenţi? Sau pentru dvs. suntem aşa, un fel de "nimeni"?

*

Chiar înainte de a trimite la tipografie materialele pentru acest număr, vedem la TVR (Duminică, 20 dec., ora 18,30) o discuţie între bine cunoscutul domn Emanoil Valeriu şi "marele" academician Eugen Simion. Rar am mai văzut o asemenea potriveală. Acelaşi limbaj, aceleaşi convingeri (politice), acelaşi nivel! Sperăm că distinsul om de televiziune E. Valeriu să nu se supere că l-am aşezat la acelaşi nivel cu D-l Simion. Oricum, dintre dânşii, D-l. Valeriu este, cu siguranţă, mult mai sincer. Din primele ore, în primele rânduri, alături de D-l Iliescu. Fără nici o ironie, sinceritatea trebuie, întotdeauna, apreciată.

Pe curând!

Comentator

Poşta Redacţiei

Redacţia noastră a avut iniţiativa de a trimite, gratuit, câte 10 exemplare din fiecare număr al "Mişcării" filialelor judeţene ale Asociaţiei Foştilor Deţinuţi Politici din România.

Din foarte multe locuri am primit semnale favorabile, membrii AFDP arătându-se interesaţi de acţiunile tineretului, de felul în care Noua Generaţie şi Mişcarea Pentru România participă la viaţa socială şi politică românească.

Am avut trista surpriză să primim înapoi, fără nici o explicaţie, ziarele trimise filialei Mehedinţi a AFDP. Să fie oare o expresie a atitudinii membrilor AFDP mehedinţeni sau al vreunui reprezentant din conducere?

*

LIVIU MARINESCU din Craiova ne scrie în numele "unui mare grup de studenţi şi elevi olteni". Pentru că întrebări similare ne-au fost puse în mai multe scrisori, răspundem tuturor:

Fraţilor, de ce trebuie să repetăm la nesfârşit?

Mişcarea Pentru România nu este Partidul Totul pentru Ţară, nu este "Garda de Fier", nu este "Legiunea Arhanghelul Mihail". Nu ştim să funcţioneze nici o organizaţie politică în România care să poarte unul din aceste nume.

Sigur că studiem istoria Mişcării Legionare, aşa cum studiem istoria tuturor organizaţiilor care au luptat pentru afirmarea Ideii Naţionale şi apărarea Creştinismului. Tot ceea ce a fost bun, sincer, curat, tot ceea ce a însemnat dăruire pentru cauza românească ne interesează şi înţelegem să învăţăm din experienţa înaintaşilor. Învăţăm de asemenea, şi din greşelile lor, pentru a nu mai fi repetate. **Dar noi credem că generaţia noastră trebuie să se afirme prin ea însăşi, prin propria sa muncă, prin propriile sale merite.** Şi să plătească pentru propriile sale greşeli.

Sigur că suntem de dreapta. Foarte de dreapta. Dar numai şi numai în cadrul democratic. Naţionalismul creştin românesc îmbracă multe forme de-a lungul istoriei. Întotdeauna, însă, formele au trebuit să ţină seama de condiţiile concret-istorice ale vremurilor respective.

Noi credem că naţional-democraţia reprezintă linia pe care se va înscrie dreapta românească a secolului XXI. Şi nu obligăm pe nimeni să creadă la fel ca noi. Timpul va fi cel mai bun judecător.

*

Dl. IOAN PARASCHIV, Bacău. Ne bucură interesul acordat publicaţiei noastre. Vă trimitem, bineînţeles, colecţia, completă.

*

Primim, destul de des, tot felul de mesaje ameninţătoare. Unul dintre acestea, semnat de un domn I. CREŢU din Bucureşti (ne întrebăm dacă este numele adevărat) ne acuză de... comunism şi încheie cu un simpatic "Luaţi aminte, dragi tovarăşi, ce a păţit Stelescu". Expertul nostru în grafologie ne spune că este vorba de o persoană în vârstă. Este trist că oameni cu părul alb pot scrie asemenea scrisori murdare.

Adică - vezi Doamne! - dorim să compromitem "adevărata orientare legionară". Asta ne mai lipsea, că în rest avem toate păcatele (Să trimitem din nou la sursă? Ion Iliescu - FDSN şi Stelian Tănase - PAC, Răzvan Codrescu - "Puncte Cardinale" şi Gabriel Andreescu - "22" şi tot aşa, tot aşa,..)

*

LIGIA MIHĂESCU din Piteşti ne întreabă de ce MPR nu a luat atitudine împotriva "profanării statuii lui Matei Corvin". Noi n-am primit nici un comunicat în acest sens din partea conducerii Mişcării dar, pentru că veni vorba, de când un text care enunţă **corect** o realitate istorică, semnat de o autoritate de necontestat a istoriei naţionale, poate fi considerată o profanare? Nu ştim exact care sunt formalităţile necesare pentru amplasarea unui text pe soclul unui monument istoric dar în nici un caz inscripţia în discuţie nu are vreun caracter profanator. Dimpotrivă.

IMPORTANT!

Căutăm difuzori voluntari pentru publicaţia "Mişcarea".

Toţi cei interesaţi sunt rugaţi să ia urgent legătura cu redacţia sau cu reprezentanţii MPR din ţară.

Dragi cititori,

Suntem bucuroşi să publicăm articole şi reportaje cu privire la temele tratate în cadrul rubricilor noastre precum şi, în general, cu privire la orice temă ce prezintă interes pentru generaţia noastră. Ar fi bine ca materialele trimise să nu fie prea voluminoase şi, pe cât posibil, să fie dactilografiate la două rânduri.

De asemenea îi rugăm pe toţi corespondenţii noştri să precizeze vârsta, profesia, adresa exactă şi numerele de telefon la care pot fi găsiţi.

Redacţia noastră este în plin proces de constituire. Sperăm să veniţi alături de noi.

Vă aşteptăm.

"Mişcarea", publicaţie a Noii Generaţii, este editată de Mişcarea Pentru România, formaţiune politică a tineretului, înregistrată la Tribunalul Municipiului Bucureşti prin Decizia Civilă nr. 33/23.12.1991, dosar nr. 31/P/1991

Direcţia publicaţiei "Mişcarea" este asigurată de Departamentul Relaţii Publice al MPR.
Adresa: Str. Scărlătescu nr. 14, Sector 1, Bucureşti 78158.
Telefon: 659.45.72. Fax: 312.41.15
Orice donaţie poate fi depusă la Banca Română Pentru Dezvoltare - Sucursala Municipiului Bucureşti (BRD-SMB), în contul nr. 46.20.69.61.33.178

Responsabilitatea pentru conţinutul textelor publicate aparţine exclusiv semnatarilor. Punctele de vedere susţinute în paginile "Mişcării" nu pot fi atribuite formaţiunii politice MPR. MPR îşi asumă responsabilitatea numai pentru documentele sau comunicatele publicate de către reprezentanţii săi autorizaţi sub semnătură oficială (cu precizarea funcţiei deţinute în cadrul MPR).

Publicarea unor articole (integral sau fragmente) apărute în paginile "Mişcării" nu este permisă decât cu acordul scris al Redacţiei.

Datorită măririi costurilor de producţie şi a dificultăţilor de difuzare, "Mişcarea" apare lunar (deocamdată).
Prezentul număr conţine 8 pagini.
Număr realizat de Bogdan Munteanu, George Roncea, Alexandru Zlatco, Victor Roncea, Karina Knapek.

Studiul de mai jos a apărut în revista - Criterion - Anul I; nr. 3-4, 15 Noiembrie - 12 Decembrie 1934

Generaţie (2)

Mircea Vulcănescu

4. Cu sensul istoric al ideii de generaţie ne apropiem oarecum de înţelesul în care circulă azi cuvântul în cultura românească.

În sens istoric, "generaţia" e un concept din categoria "monumentelor" tainiene. El e de aceeaşi natură cu "moda", cu "curentul", cu "secolul" cu "evul", cu "era", sau cu "eonul", — spre a continua o înălţuire tot mai cuprinzătoare, în care "generaţia" se situează între primele două trepte, adică între modă şi curent.

Într'adevăr, o generaţie se întinde pe o zonă mai mare de timp, decât o modă. Ea cuprinde chiar de multe ori, mai multe mode succesive. După cum un curent poate cuprinde mai multe generaţii, succesive, sau chiar intermitente. (De pildă "Sturm und Drang" -ul german e un fenomen de generaţie. Curentul în care se integrează e romantismul. Veacul e "genialul" sau "stupidul" secol al XIX-lea al istoriei moderne. Şi totul, o mică subdiviziune de la începutul erei maşinismului...

La noi, curentul paşoptist numără două generaţii: aceea a paşoptiştilor propriu-zişi şi aceea a epigonilor de după independenţă. Junimismul de asemenea: generaţia lui Maiorescu şi aceea a elevilor lui, contemporani cu "generaţia socială". Deosebirea dintre generaţie şi curent apare clară. Curentele coexistă uneori. Generaţiile se succed. Se pot astfel urmări succesiuni tipologice de alt ordin decât curentele, de-a lungul mai multor generaţii. Iată de pildă succesiunea tipului temperamental: Eliade - Haşdeu - Iorga; opus tipului rece: Kogălniceanu - Maiorescu - Motru, - cu care alternează în cultura românească.

Care este caracterul comun al tuturor acestor concepte care determină oarecum **genul proxim** al sensului istoric al noţiunii de generaţie?

Toate constituie **încercări de stabilire a unei relaţii între succesiunea formelor generale ale vieţii sociale şi timp.** Toate sunt încercări de integrare a succesiunii formelor în vreme. Toate determină limitele temporale, evenimentele istorice, între care se produc manifestări sociale cu structură asemănătoare.

Firește că cu cât dimensiunile cadrului temporal sunt mai întinse, cu atât şi caracterele asupra cărora se concentrează preocuparea de similitudine sunt mai generale şi privesc lucrurile în linii mai mari. Dacă o modă poate fi descrisă aproape concret şi liniile ei tendenţiale pot fi surprinse intuitiv de oricare om de pe stradă; ideea unui curent, sau a unui secol, şi cu atât mai mult a unui ev întruneşte mai greu consensul tuturor, dincolo de anumite caractere generale. Verificarea e de asemenea mult mai anevoiasă şi introduce de obicei o perspectivă de ordinul valorilor dominante cunoscute în statistică.

Cu toate aceste diferenţe considerabile, toate conceptele înşirate mai sus au un caracter comun. Ele sunt **instrumente prin care mintea încearcă să surprindă legătura dintre** dubla ordine pe care o stabileşte între fenomene: **ordinea succesiunii temporale, ordinea istorică a prezenţei fenomenelor individuale** şi ordinea similitudinii morfologice, **ordinea structurală a esenţei fenomenelor,** privite în generalitatea lor.

Ideea de generaţie e un instrument de acelaşi ordin.

Şi **ea încearcă să lămurească sociologic,** adică **prin cadre condiţionate, o similitudine de un anumit fel constatată în manifestările sociale,** adică o anumită unitate de reacţie socială, de atitudine, de conştiinţă.

Spre a înţelege ceea ce distinge ideea de generaţie de celelalte concepte similare, spre a determina, cu alte cuvinte, **diferenţa ei specifică,** trebuie să facem întoarcere la celelalte rădăcini pre-cercetate ale ideii şi să definim generaţia istorică, drept o **încercare de a explica similitudinea stilului unei anumite vremi prin identitatea de vârstă a celor ce activează într'însa.**

În acest fel, intervalul de timp în care activează o generaţie istorică, se reduce, se circumscrie la timpul mijlociu hărăzit muncii unei singure generaţii biologice, timp definit socialmente prin media longevităţii, adică tocmai prin intervalul definit de conceptul de generaţie statistică.

Generaţia istorică e deci cea care umple cadrul făcut posibil şi determinat formal de generaţia statistică. Ea determină punctele de unde şi până unde ai de numărat anii între care se desfăşoară activitatea unei generaţii. (De pildă, în exemplul citat la punctul trei, aceste puncte de plecare sunt următoarele: revoluţia franceză, restauraţia, revoluţia de la 1848, a treia republică, afacerea Dreyfus. Iar în exemplul românesc: revoluţia lui Tudor, revoluţia din 1848, proclamarea regatului, răscoalele din 1907).

Cum umple însă ideea de generaţie istorică, cadrul schiţat de ideea statistică a generaţiei?

Examinarea felului în care se efectuează această umplere, ne duce dincolo de conceptul generaţiei istorice, trecându-ne la celalte două accepţii: psihologice şi culturale, pe care le presupune. Va trebui deci ca înainte de a termina cu lămurirea conceptului de generaţie, să ne ocupăm şi de aceste ultime sensuri. Ajunge să spunem aici că sensul istoric al ideii de generaţie pune în legătură similitudinile structurale constatate la manifestările oamenilor de aceeaş vârstă, sau care activează la un moment dat, cu influenţele anumitor împrejurări istorice determinante.

Conceptul istoric începe astfel să se deosebească de cel biologic sau statistic. Pentru că **istoriceşte, fac parte dintr'o aceeaş generaţie toţi oamenii care făptuiesc la fel în acelaşi timp,** chiar dacă sunt de vârste deosebite. (S'a citat deja — de d-l Camil Petrescu, dacă nu mă înşel, în polemica cu Mircea Eliade — cazul lui Tiek care n'avea decât 27 de ani, în anul debutului său (1798), în care Goethe, cincantenar de un an, publică "Faust"-ul şi în care Schiller în plină maturitate, (41 de ani) era deja instalat de un an la Weimar (1897).

Înlătură această accepţie complect caracterul biologic, şi ne sileşte să împingem "generaţia istorică" spre ideea de "curent", legată de "moment" şi neutră sub raportul biologic; sau dimpotrivă îl întregeşte? Iată ce trebuie lămurit.

Răspunsul la această întrebare îl putem pricepe numai dacă ne gândim că **ideea de generaţie nu e un concept formal perfect definit, ci numai un concept statistic.**

Într'adevăr, ştiinţele sociale nu au putut niciodată opera — cu toate pretenţiile potrivnice ale Durkheimienilor, — cu concepte perfect definite, statice, încremenite; ci totdeauna au operat cu realităţi fluente cărora ştiinţa încerca să le determine un sâmbure consistent, în jurul căruia să oscileze elementele periferice ale conceptului, în limite şi ele limpede determinate; întocmai ca o cifră medie, căreia i s-ar **determina** prin calculul abaterilor mijlocii **gradul** de reprezentativitate pentru valorile colectivului. (Căci 5 poate fi şi media numerelor 1, 2, 8 şi 9; şi media numerelor 3, 4, 6 şi 7; — dar media e mai reprezentativă pentru valorile celui de al doilea grup, ca pentru ale celui dintâi).

În fond, astăzi, atât ştiinţele naturale, cât şi ştiinţele fizice tind să îşi reducă obiectele cu care lucrează la asemenea expresiuni statistice. "Speţa" biologului, ca şi "elementul chimic" al fizicei corpusculare, tind azi să fie considerate tot ca un fel de concepte de ordin statistic, având un sâmbure consistent şi limite labile. Ceea ce deosebeşte un domeniu de altul e mai ales gradul de variaţie a limitelor îngăduite acestei labilităţi. Astfel, pentru un obiect fizic o labilitate de 1/100 ar primejdui conceptul acelui obiect, pe când pentru biologie o aproximaţie de 96% e dintre cele mai bune. În schimb în ştiinţele sociale, foarte greu poţi ajunge la 80%.

Dacă lucrurile stau astfel, **o generaţie nu e decât un grup de oameni aproximativ de aceeaşi vârstă. Şi nu faptul vârstei el însuşi, e caracteristic pentru ideea de generaţie istorică; ci o anumită împrejurare istorică în funcţie de vârstă. Faptul caracteristic prin care se defineşte generaţia istorică este influenţa faptelor istorice asupra similitudinilor structurale.** Această influenţă e de ordin sufletesc şi ne deschide sensul psihologic al ideii de generaţie.

5. — Pentru ca să avem o generaţie nouă, în sens istoric, este deci neapărat nevoie să se petreacă un eveniment important, o schimbare de aşa natură, încât să modifice felul de a fi al celor care iau parte la dânsul.

Dacă toţi oamenii ar reacţiona totdeauna la fel şi cu aceeaşi intensitate, firește că n'ar exista decât o singură relaţie posibilă, de la fenomenul istoric la înrâurirea lui sufletească, şi problema noastră ar pierde orice interes. În realitate însă, lucrurile se petrec cu totul altfel.

Influenţa unui eveniment este cu atât mai mare cu cât omul nu-i poate opune funcţiunile lui neutralizante, de asimilare, de reducere a ineditului din el la cunoscut, de utilizare. Dar ansamblul acestor funcţiuni constituie conformaţia mintală a unui anumit ins. Cu cât deci un om are o mentalitate mai formată, cu atât influenţa evenimentelor e mai mică asupra lui; cu atât capacitatea lui de reducere a întâmplărilor e mai intensă şi plasticitatea lui intelectuală mai redusă.

Omul e însă în aşa fel constituit, încât această conformaţie mintală a lui nu se consolidează, nu se osifică, într'un sens, decât către o anumită vârstă. E aci una din formele cele mai elementare care exprimă echilibrul vieţii. Este deci firesc, ca vârsta, condiţie a fixării mentalităţii, să condiţioneze indirect gradul de înrâurire al unui eveniment istoric. Se înţelege că, excepţional, un eveniment istoric poate da peste un om în vârstă, dar cu personalitatea încă neconsolidată; după cum iarăşi se înţelege că, în anumite cazuri, un eveniment istoric poate să dea ca un val, peste un om format şi să-l răstoarne, adică să determine o zdruncinare a personalităţii lui deja consolidate. Dar aceastea nu sunt decât excepţii şi aceste excepţii nu tulbură cu nimic adevărul fundamental de ordin statistic, că **majoritatea celor care suferă înrâurirea maximă a unui eveniment nou, fac parte din grupul de vârstă care corespunde perioadei în care mentalitatea nu e încă definitiv formată,** dar care au totuşi înţelegerea şi curiozitatea destul de ascuţite ca să perceapă evenimentul. Altfel zis, majoritatea celor ce sunt în mod normal schimbaţi sufleteşte, calitativ, de un anumit eveniment istoric, sunt cei aflaţi la proc... lui, în perioada adolescenţei. Sau mai ... **Influenţa maximă a istoriei se resim... perioada adolescenţei.**

(În cazul analizat la punctul 4 ... tismul e fără îndoială, în bună parte, ... revoluţiei franceze în sufletul poporului ... man. La Valmy, Goethe — spirit de o ... tate remarcabilă — are totuşi 43 de ... Schiller 33, Tieck 19. Ceea ce nu împie... cel dintâi să înţeleagă caracterul răsturn... biruinţei naţiunilor asupra monarhi... Douăzeci şi trei de ani mai târziu, la Le... această înţelegere va purta roade, care ... forma o nouă generaţie europeană.

Un alt exemplu: Se ştie de pildă, ... interpretează bătrânii din vremea noa... împrejurările de după război. Aproape to... deplin formaţi sufleteşte înainte de război, ... că trăim vremuri "anormale", deoarece ... judecă lumea de azi, în funcţie de mode... maturităţii lor, azi evanescente. Tinerii d... potrivă, îşi formează criterii din întâmpl... schimbate ale lumii de astăzi. Ei nu judecă ... de astăzi cu ochii celei de ieri; ci socot... lumea de altădată a părinţii lor, ca p... excepţie, ca pe o anormalitate. Deosebirea ... cum nu se poate mai clară. Primii reduc eve... mentele până le înlătură cu totul, pe c... ultimii primesc în fiinţa lor pecetea ace... evenimente).

Cum vedem **naşterea unei generaţii** ... **numai o problemă de vârstă, şi nici numai ... problemă de influenţă istorică. Ci întâlnire ... amândorura într'o psihologie vie.** Lip... oricăruia din aceste elemente poate răpi ... generaţii orice înţeles precis.

Într'adevăr, când vreme îndelungată nu ... întâmplă nimic deosebit, care ... descumpănească firea omenească, grupurile ... vârstă continuă să existe, dar ele nu se ... deosebesc calitativ între ele şi solidaritatea ... nu are nici o importanţă ca factor deslănţu... al istoriei. Ea e nesimptomatică, nesemnifi... tivă. În toate aceste perioade, opoziţia ... curente, de poziţii spirituale, economice, ... politice, e mai pronunţată ca opoziţia ... vârste, şi tinerii sunt mai solidari cu bătr... din aceleaşi grupuri de idei sau de situ... decât cu tinerii cu idei sau cu situ... potrivnice.

Dimpotrivă, în alte perioade, când ... produc rupturi de echilibru interior sau soci... se produce o discrepanţă între cei ce suferă ... procesul lor de formaţie influenţa faptului ... cei ce erau deja formaţi la data rupturii ... echilibru şi care nu-l suferă în acelaşi mod. ... acest caz, solidaritatea grupurilor de vârs... devine esenţială. Tinerii nu se mai p... înţelege cu oamenii mai în vârstă decât ei, ... pentru că nu vor. Ci pentru că de la unii la ... s'a operat o deplasare a interesului.

- Ce interesează pe omul format, în ace... cazuri: Cât va ţine calamitatea? Care ... mijloacele de a o înnăbuşi, spre a se întoa... vremea veche şi înţeleaptă? - Şi ce interes... pe tânăr: Ce sens au evenimentele? Care ... destinul? Unde să se angajeze? Pentru, ... împotriva lor?

Acuitatea acestor momente e transf... Căci nu e vorba numai să poţi să faci ce ... buie; ci tocmai să afli ce anume trebuie făcut.

E firesc deci ca, în aceste împrejur... tinerii să prefere să stea de vorbă între ei. Să ... certe chiar, dar între dânşii.

În acest caz, problema solidarităţii ... generaţie este efectiv revelantă pentru dina... ca vieţii sociale.

Aşa trebuie înţeleasă generaţia. Ca fa... contingent, întâmplător, lipsit de necesitate ... aventură. Ca lucru care poate fi, sau nu, ... împrejurări. Nu trebuie nici s'o negăm, ... universalizăm. Ci atenţi, s'o înţelegem, ... prinzând împrejurările care-i provoa... apariţia, sau i-o înlătură: conjunctura soci... dintre istorie şi psihologie.

Există aşadar unii oameni, unele ev... mente şi unele vremi, explicabile prin aces... de generaţie. Dar există şi altele în care ge... raţia nu aduce nici o explicaţie. Lucrurile ... pot fi spuse a-priori, ci trebuiesc examinate ... cu caz.

(va urma)

Din numărul viitor:

15 ianuarie - Mişcarea Pentru România - un nou început

Aşezământul "Noul Ierusalim"- fenomen spiritual ortodox sau erezie?